

ΚΕΡΑΥΝΟΣ

Στα Έγκατα της Γης

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΠΟΥ ΕΙΩΣΕ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ

Ο ΜΠΙΛ δεν γελιέται. Άνοιγοντας την πόρτα, βλέπει απέναντί του έναν ψηλό άντρα. Στά χέρια του κρατάει μια γυναίκα. Είναι η Πόλα! (*)

Ο εχθρός του τον παίρνει άμέσως ειδήσι και ετοιμάζεται να κάνει μεταβολή. Πιο σβέλτος όμως ο Μπίλ, δεν τον αφήνει να του ξεφύγει. Τρέχει με όρμη επάνω του και τον χτυπάει με μια τρομερή γροθιά στα μηνίγγια. Τον βλέπει να παίρνει μια στροφή και να πέφτει κάτω, αφήνοντας να του ξεφύγει από τα χέρια η κοπέλλα.

Ο Μπίλ τη σηκώνει, τη βά-

ζει επάνω στο χαμηλό τραπέζι κι' αφού σέρνει τον εχθρό του στο γειτονικό δωμάτιο και τον κρύβει μέσα στο σκοτάδι, ξαναγυρίζει κοντά της. Τη βλέπει ν' ανοίγει τὰ μάτια της.

— Μπίλ!, ψιθυρίζει και τὸ πρόσωπό της φωτίζεται ἀπὸ χαρά.

— Τί σου συμβαίνει, Πόλα; Τί γίνεται ὁ Τόμ;

— Δὲν ξέρω. Ἐμένα μὲ χτύπησαν ξαφνικὰ στὸ κεφάλι ἐκεῖ πού θρισκόμουν κρυμμένη. Δὲν θυμάμαι τίποτε ἄλλο.

— Εἶσαι καλὰ τώρα; Μπορεῖς νὰ σηκωθῆς;

Χωρὶς ἄλλη λέξι, ἡ Πόλα σηκώνεται. Αἰσθάνεται τὸν ἐαυτὸ της πολὺ καλὰ. Τῆς δίνει τὸ ἕνα πιστόλι καὶ βγαίνουν μὲ προφυλάξεις ἀπὸ τὴν πόρτα.

(*) Διάβασε τὸ προηγούμενο τεύχος, τὸ 6, μὲ τὸν τίτλο: «Ἡ τρομερὴ παγίδα».

— Ξέρεις πώς η βασίλισσα βρίσκεται πληγωμένη μέσα στο έργαστάσιο του Μέρβιν; τής λέει σε μιά στιγμή ο Μπίλ.

‘Η κοπέλλα τὸν κυττάζει ἀμίλητη, τρομαγμένη. Δὲν μπορεῖ νὰ προφέρῃ λέξι.

— Μὴν ἀνησυχῆς, Πόλα, τὴν καθησυχάζει. Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ, ἀρκεῖ νὰ ξαναπάρουμε πίσω τὸ φάκελλο μὲ τὰ μυστικά τῆς θόμβας. ‘Η βασίλισσα πρὸς τὸ παρὸν δὲν κινδυνεύει.

Ἀνοίγουν μιὰν ἄλλη πόρτα καὶ βρίσκονται στὸν πρῶτο διάδρομο. Ἀπ’ ἔξω φτάνουν ἄγριες φωές. Φαίνεται πὼς ὁ Τόμ κρατᾷ γερὰ τὴ θέσι του. Αὐτὸ δίνει θάρρος στὸν Μπίλ. Ἀπέναντί του εἶναι μισάνοιχτη ἡ πόρτα τοῦ δωματίου, ὅπου εἶχε συγκεντρωθῆ προηγουμένως ἡ συμμορία.

— Κρύψου πίσω ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἐπιπλο, λέει ὁ Μπίλ στὴν Πόλα δείχνοντάς της ἓνα μεγάλο γραφεῖο, καὶ μὴ θυγῆς ἔξω ἂν δὲν σὲ φωνάξω.

Ἐτοιμάζεται νὰ περάσῃ τὸ διάδρομο, ὅταν βλέπει νὰ ἔρχονται δυὸ ἐχθροὶ του, μπαίνοντας ἀπὸ τὴ μεγάλη πόρτα τῆς αὐλῆς. Μπαίνουν καὶ οἱ δυὸ τους μέσα στὸ φωτισμένο δωμάτιο. Πίσω τους ἀκολουθεῖ ὁ Μπίλ. Ἀνοίγει θαρρετὰ τὴν πόρτα καὶ παρουσιάζεται ἀπρόσκλητος μπροστὰ τους.

— Ψηλὰ τὰ χέρια!, διατάζει μὲ ἄγριο τόνο.

Στὸ δωμάτιο ὑπάρχουν ἔξυ ἀνθρώποι. ‘Η ξαφνικὴ πα-

ρουσία του καὶ ἡ ἄγρια φωνὴ του τοὺς τρομάζει. Σηκώνουν καὶ οἱ ἔξι τὰ χέρια ψηλά. Ὁ Μπίλ τοὺς στριμώχνει στὸν τοῖχο καὶ τοὺς παίρνει τὰ πιστόλια, ἔχοντας τὸ νοῦ του στὴν πόρτα μήπως μὴ κανένας καινούργιος.

Πραγματικά, ἡ πόρτα ἀνοίγει καὶ μπαίνει μέσα ὁ Μέρβιν. ‘Η πρώτη του ματιὰ πέφτει ἐπάνω στους ἀκίνητους συντρόφους του. Καταλαμβάνει τὸν κίνδυνο ποὺ τὸν ἀπειλεῖ καὶ ἐτοιμάζεται νὰ σηκώσῃ τὸ ὦπλισμένο του χέρι. ‘Η κἀνὴ ὅμως τοῦ πιστολίου ποὺ κρατᾷ ὁ Μπίλ τὸν ὑποχρεώνει ν’ ἀφίσῃ τὸ δικό του νὰ πέσῃ χάμω.

— Μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους!, τὸν διατάζει.

‘Ο Μέρβιν κοκκινίζει ἀπὸ τὸ κακὸ του καὶ ὑπακούει.

— Ποῦ εἶναι ὁ φάκελλος μὲ τὰ μυστικά τῆς θόμβας; τὸν ρωτᾷ ἐνῶ τὰ μάτια του τὸν κυττάζουν παγερά.

— Δὲν ξέρω!, ἀπαντᾷ περιφρονητικά ὁ Μέρβιν. Δὲν ἔχω μάθει νὰ ὑπακούω στὶς διαταγὲς ἐνὸς παιδιοῦ δεκαπέντε χρονῶν!

— Μέρβιν, σὲ ξαναρωτῶ ποῦ εἶναι ὁ φάκελλος;

‘Ο τρελλὸς ἐπιστήμονας δὲν ἀπαντᾷ.

— Ἄν δὲν μοῦ ἀπαντήσῃς καὶ τώρα, ἐτοιμάσου νὰ πεθᾷς, Μέρβιν! Ἐ’ ἀφίσω νὰ περάσουν δέκα δευτερόλεπτα!

‘Ο Μπίλ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ στείλῃ στὸν ἄλλο κόσμο τὸν ἐπικίνδυνο αὐτὸν ἐχθρὸ ὅλης τῆς γῆς. Ἐτοιμά-

ζεται να πατήση τη σκανδάλη του, όταν νιώθει ξαφνικά να πέφτει ένα βαρύ πράγμα επάνω στο κεφάλι του και να τον ρίχνει κάτω!

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΟΥ ΜΠΙΛ

 ΕΝ προφταίνει να φωνάξει την Πόλα. Έκείνο που του έπεσε στο κεφάλι είναι ένας άνθρωπος. Το μάτι του γυρίζει προς το ταβάνι και βλέπει μια τρύπα. Άπο εκεί πήδησε ο έχθρός του.

Προσπαθεί να τον αποφυγή, μα όρμουν όλοι επάνω του και τον κρατούν άκίνητο. Ο Μέρβιν βγάζει ένα σχοινί και τον δένει χειροπόδαρα.

— Πήγαινε να φέρης τη βασίλισσα να του κάνει παρέα! λέει σε έναν απ' όλους. Ελπίζω τώρα ο μικρός Κεραυνός να βάλει μυαλό.

Ο άντρας που πήγε να φέρη τη βασίλισσα γυρίζει άπρακτος.

— Η βασίλισσα λείπει!, κάνει.

— Λείπει, φωνάζει ώργισμένος ο Μέρβιν. Δεν την είχατε δεμένη;

— Τα σχοινιά είναι κομμένα και η πόρτα ανοιχτή.

Ο τρελλός επιστήμονας πλησιάζει τον Μπίλ.

— Έσού επήρες την βασίλισσα; τον ρωτάει άγρια.

Ο Μπίλ δεν απαντάει και ο Μέρβιν άρχίζει τώρα να τον χτυπάει. Το ένα χτύπημα διεδέχεται το άλλο, επάνω στο δεμένο Κεραυνό. Προσπαθεί

να συγκρατηθή για να μη θουγήσει, όσο κι' αν τον πονούν οι γροθιές του έχθρού του στο πληγιασμένο του πρόσωπο. Τον έχουν φιώσει και δεν μπορεί να φωνάξει το όνομα της φίλης του.

Ο Μέρβιν σταματάει τα χτυπήματα. Την ίδια στιγμή δυό άντρες μπαίνουν από την πόρτα κρατώντας στα χέρια τους τον Τόμ!

Ο Μπίλ τον βλέπει και τ'άχνει!

— Ω!, κάνει ο Μέρβιν: Πού τον ψαρέψατε αυτόν;

— Ήταν κρυμμένος στον κήπο και μάς πυροβολούσε. Σε μια στιγμή σταμάτησαν οι πυροβολισμοί του. Νομίσαμε πως θά τον είχε βρή καμιά σφαίρα μας και τον πλησιάσαμε. Ήταν ξαπλωμένος ανάσκελα και τον περάσαμε για νεκρό. Αυτός όμως ροχάλιζε, λές και βρισκόταν στο κρεβάτι του σπιτιού του! Το πιστόλι του δεν είχε καμιά σφαίρα. Τις είχε τελειώσει.

Ο Μπίλ κυττάζει τον φίλο του. Κοιμάται άκόμη! Ίδέα δεν έχει για το τι γίνεται γύρω του. Ο Μέρβιν τον πλησιάζει, βγάζει τη ζώνη του από την μέση και τον χτυπά με δύναμη πάνω στο πρόσωπο.

Ο Τόμ ξαφνιαζεται, πηδά άπότομα, βλέπει τον Μπίλ μπροστά του και χωρίς να σκεφτή τί κάνει τον άρχίζει στις γροθιές! Τον έχει περάσει για έχθρό του! Αφού τον ξαπλώνει κατάχαμα γυρίζει

θριαμβευτικά τὸ κεφάλι του ὀλόγυρα.

Οἱ ἐχθροὶ του ξεσποῦν σὲ γέλια.

«Τί συμβαίνει, γιατί γελοῦν;» ἀναλογίζεται καὶ τρίβει τὰ μάτια του. Ξανακυττάζει τὸν ἐχθρὸ του ποὺ χτύπησε καὶ τὸν ἔρριξε κατὰ γῆς. Τώρα τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ὁ φίλος του ὁ Μπίλ!

— Μπίλ!, φωνάζει καὶ πέφτει ἐπάνω του.

Ἐνα στιβαρὸ χέρι ὁμως τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὸ γιακὰ καὶ τὸν τινάζει πέντε μέτρα μακριά.

— Δέστε τον κι' αὐτόν! διατάζει ὁ Μέρβιν καὶ βοηθεῖ τὸ Μπίλ νὰ σηκωθῆ ἐπάνω.

— Ποῦ εἶναι ἡ βασίλισσα; τὸν ξαναρωτᾷ.

Ὁ Μπίλ τοῦ κάνει νόημα νὰ τὸν ἀκολουθήσουν.

— Πηγαίνετε τρεῖς ἄντρες μαζί του, τοὺς λέει ὁ Μέρβιν, καὶ ἔχετε τὸ νοῦ σας. Ἄν σὰς φύγη, θὰ σὰς πάρω τὸ κεφάλι τὴν ἴδια στιγμή.

Μπροστὰ προχωρεῖ ὁ Μπίλ, ἀφοῦ τοῦ λύνουν τὰ πόδια, καὶ πίσω του, κρατώντας τον γερὰ ἀκολουθοῦν οἱ τρεῖς σωματοφύλακές του. Περνοῦν τὸ διάδρομο καὶ μπαίνουν στοῦ δωμάτιο ὅπου βρισκόταν κρυμμένη ἡ Πόλα. Ἡ καρδιά τοῦ Μπίλ χτυπάει χοροῦμενα ἀπὸ τὴν ἐλπίδα. Περιμένει τὴ σωτηρία ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή.

Νοιώθει ἕνα βαρὺ πράγμα νὰ πέφτη ἐπάνω στοῦ κεφάλι του καὶ νὰ τὸν ρίχνη κάτω.

Χύνει τὸ μελάνι τοῦ γραφείου στὸ κεφάλι τοῦ διοικητῆ.

Διασχίζουν ὁμως τὸ δωμάτιο χωρὶς νὰ δώση σημάδι ζωῆς ἢ κοπέλλα.

«Μὰ τί συμβαίνει;» ἀναρωτιέται. «Μήπως ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέση της;»

Φτάνουν στὸ δωμάτιο ὅπου εἶχε βρῆ δεμένη τὴ βασίλισσα καὶ βγαίνουν ἔξω. Προχωροῦν στὸν κήπο. Ὁ Μπιλ θέλει νὰ κερδίση χρόνο, γιὰ νὰ σκεφθῆ πὼς θὰ μπορέση νὰ τοὺς ξεφύγη. «Ὡ... ἂν εἶχε τουλάχιστον τὸ δεξιό του χέρι ἐλεύθερο! Πὼς θὰ κατάρθωνε ὁμως ἕνα τέτοιο πρᾶγμα;

Δοκιμάζει νὰ κινήσῃ τὰ χέρια του, ἀλλὰ οἱ ἐχθροὶ του τὸν κρατοῦν γερά ἀπὸ πίσω.

Μόνο τὰ πόδια του ἔχει ἐλεύθερα.

Δὲν ὑπάρχει ἄλλος τρόπος νὰ σωθῆ. Ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὅλα γιὰ ὅλα. Σταματᾶει κοντὰ σ' ἕνα σκοτεινὸ λάκκο καὶ κάνει νόημα στοὺς ἐχθρούς του, δείχνοντάς τους μὲ τὸ κεφάλι πὼς ἐκεῖ μέσα ἔχει ἀφίσει τὴ βασίλισσα. Ὁ λάκκος εἶναι μεγάλος καὶ σκοτεινός. Οἱ δύο ἐχθροὶ του σκύβουν ἀνύποπτοι γιὰ νὰ κυττάξουν μέσα. Ὁ Μπιλ στηρίζεται στὸ ἀριστερὸ του πόδι καὶ μὲ τὸ δεξιό του, τοὺς δίνει μιὰ ἀπάτομη κλωτσιά. Τοὺς βλέπει νὰ χάνουν τὴν ἰσορροπία τους καὶ νὰ πέφτουν μέσα. Γυρίζει γρήγορα τὸ σῶμα

του γιά νά ἀντιμετωπίση καί τόν τρίτο. Πρίν ἐκεῖνος προλάβῃ νά κἀνῃ καμμιά κίνησι, τόν χτυπά μέ δύναμι στο πόδι του καί τόν κάνει νά πέση κάτω. Ἀμέσως κατόπιν τόν ζαλίζει ἀρκετά, τοῦ δίνει κατόπιν μιὰ γερῆ κλωτσιά καί τόν στέλνει κι' αὐτόν νά βρῆ τοὺς συντρόφους του στο βαθύ λάκκο, πού εἶναι γεμάτος νερό.

Τὰ χέρια του εἶναι ἀκόμη δεμένα πίσω καί τὸ στόμα του φημωμένο. Πέφτει κάτω μέ τὸ κορμί καί πιάνει μέ τὰ δάχτυλά του τὸ πιστόλι, πού ἔχει πέσει ἀπὸ τὸν ἐχθρό του.

Προχωρεῖ κατόπιν σὲ μιὰ σκοτεινὴ γωνιά καί προσπαθεῖ νά λύσῃ τὰ δεσμά του.

Ἡ προσπάθειά του διαρκεῖ πέντε λεπτά. Στὸ τέλος κατορθώνει νά ἐλευθερώσῃ τὰ χέρια του. Τὸν ποιοῦν τρομερὰ καί τὰ βλέπει καταματωμένα ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν σχοινιῶν. Βγάζει τὸ μαντῆλι μέ τὸ ὁποῖο τὸν ἔχουν φημώσει καί, παίρνοντας τὸ πιστόλι στο χέρι, ἀποφασίζει χωρὶς ἴχνος δισταγμοῦ νά ἀναμετρηθῆ ξανά μέ τοὺς ἐχθρούς του, γιά νά ἐλευθερώσῃ τὸ φίλο του καί νά πάρῃ στὰ χέρια του τὰ πολυτίμα μυστικά τῆς ἀτομικῆς βόμβας. Περνάει ἀπὸ τὸ θάμνο πού ἔχει κρύψει τὴ βασίλισσα. Τὴ βρίσκει ἀκόμη ἀνάσθητη. Τὴν ἀφίνει, καί ἐτοιμάζεται νά ξαναμπῆ μέσα, ἐνῶ ἡ σκέψι του τρέχει στὴν Πόλα. Στὴν Πόλα πού ἐξαφανίστηκε ἀπὸ τὴ θέσι της, χωρὶς ν' ἀφίση κανένα ἴχνος.

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Σ ΤΟ διάδρομο βλέπει μερικές σκιές νά τρέχουν βιαστικές. Ἡ φωνή τοῦ Μέρβιν ἀπὸ τὸ δωμάτιο φτάνει ὡς τ' αὐτιά του. Δίνει διαταγές. Προσέχει πιδὸ καλά γιά ν' ἀκούση, μὰ δὲν μπορεῖ νά ξεχωρίσῃ καμμιά λέξι.

Κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα καί προσέχει. Βλέπει τὸν Μέρβιν νά βγαίνει κρατώντας κάτι στὰ χέρια του. Ἡ καρδιά του χοροπηδά. Εἶναι ἕνα μικρὸ βαλιτσάκι.

«Ἐκεῖ μέσα κρύβονται τὰ μυστικά τῆς βόμβας, ἀναλογίζεται. Μά... πού πηγαίνει τόσο βιαστικά; Τί τοὺς συμβαίνει;»

Τοὺς ἀκολουθεῖ μέ τὸ βλέμμα του. Ὁ Μέρβιν βρίσκεται στὴ μέση καί γύρω του τὸν ἀκολουθοῦν πέντε ἄντρες μέ τὰ πιστόλια στο χέρι. Περνοῦν τὸ διάδρομο καί βγαίνουν ἔξω.

Ὁ Μπιλ τρέχει ξοπίσω τους. Τοὺς βλέπει νά διασχίζουν τὸν κῆπο. Φαίνεται πὼς ἔχουν σκοπὸ νά βγούν ἔξω. Γιατὶ ὅμως αὐτὴ ἡ βιασύνη τους; Τί τοὺς συμβαίνει;

Δὲν ἀργεῖ νά τὸ μάθῃ. Ἀπὸ τὴν κλειστὴ πύλη τῶν ἐργοστασίων φτάνει μιὰ φωνή:

— Ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου ἀνοίξτε! Ἐδῶ ἀστυνομία!

Τώρα καταλαβαίνει ὁ Μπιλ τί συμβαίνει. Ἡ ἀστυνομία φαίνεται πὼς κάτι μυρίστηκε καί ὁ Μέρβιν παίρνοντας μαζί του τὰ μυστικά τῆς βόμβας ἐτοιμάζεται νά δραπετεῦσῃ!

Κι' ό Τόμ; Τόν έχει άφίσει πίσω στο δωμάτιο;

Δέν μπορεί νά τους άφήση γιά νά γυρίση πίσω. Τό μάτι του είναι καρφωμένο πάνω στο βαλιτσάκι. Βλέπει τώρα τόν Μέρβιν νά κάνη μεταβολή και νά στρίβη από τò πίσω μέρος τού κήπου, ένώ ένας από τούς πέντε άντρες πού τόν ακολουθούν πηγαίνει ν' άνοίξη τήν πόρτα στους άστυνομικούς.

Είναι μιá περίπολος πού άποτελείται από έξη άστυνομοφύλακες. Ό έπικεφαλής φαίνεται άνήσυχος.

— Τί συμβαίνει έδω μέσα; ρωτά. Βρήκαμε έξω στην πρò τη πύλη έναν άνθρωπο νεκρό, και είδαμε κάτι φωτεινά βλήματα μέσα στο έργοστάσιό σας!

— Έχουν μπη κλέφτες! τού άπαντάει εκείνος πού τούς άνοίξε τήν πόρτα. Έχουμε πάσει τόν έναν από αύ τους. Έκάναμε όλόκληρη μάχη.

Οί άστυφύλακες βγάζουν τὰ πιστόλια και άραιώνουν. Τώρα ό Μπίλ καταλαβαίνει πώς έχει νά κάνη με δύο έχθρούς. Με τή συμμορία και με τήν άστυνομία. Άν μαρτυρήση στην άστυνομία τήν άλήθεια, θα παραβή τήν ύπόσχεσι πού έχει δώσει στη βασίλισσα. Όχι, πρέπει νά παλαίψη μονάχος του με όλους!

Σκύβει όσο μπορεί πιò χαμηλά και ακολουθεϊ τόν Μέρβιν με τούς τέσσερις συντρόφους του. Πρέπει νά τού ξαναπάρη όπωσδήποτε τὰ μυστι-

κά, πριν τού τò σκάση. Τους βλέπει νά προχωρούν κι' αύτοι με προφύλαξι. Ό ένας μένει λίγο πιò πίσω από τούς άλλους. Ό Μπίλ τρέχει με τīs μύτες τών ποδιών του και τόν φτάνει. Τόν άρπάζει πίσω από τò σβέρκο και τόν ρίχνει κάτω, χωρίς νά πάρουν είδησι οί άλλοι. Με δυò πετυχημένες γροθιές τόν άφήνη άναίσθητο. Σηκώνει τώρα τò ώπλισμένο του χέρι και πυροβολεί. Ό ένας από τούς τρεις σωματοφύλακες τού Μέρβιν γονατίζει ξαφνικά και πέφτει κάτω. Οί άλλοι δυò τόν παίρνουν είδησι, σταματούν άπότομα και κρύβονται πίσω από μερικούς θάμνους. Άρχίζει τώρα ανάμεσα τους ένα γερò πιστολίδι με τὰ άθόρυβα πιστόλια. Ό Μέρβιν τρέχει πίσω από μερικά δέντρα και χάνεται δεξιά.

Τήν ίδια στιγμή, δυò άστυνομικοί βλέπουν τīs φωτεινές σφαίρες ν' αύλακώνουν τήν άτμόσφαιρα και πλησιάζουν κοντά στον Μπίλ. Εκείνος τούς παίρνει είδησι, μὰ δέν χάνει καθόλου τò θάρρος του.

— Οί κλέφτες!, τούς φωνάζει δείχνοντάς τους με τò χέρι του τήν κατεύθυνσι τών δύο έχθρών του.

Οί άστυνομικοί τόν πιστεύουν και άρχίζουν κι' αύτοι τò πιστολίδι.

Ό Μπίλ τούς άφίνει μονάχους και τρέχει νά προλάβη τόν Μέρβιν. Πηδάει τούς θάμνους κι' έχει τò μάτι του καρφωμένο μπροστά του. Προσπαθεί νά διακρίνη καμμιá κι-

νησι, καμιά σκιά, μὰ δὲν βλέπει τίποτε. Προχωρεῖ μὲ τὰ νεύρα τευτωμένα καὶ τὴν καρδιά ἐτοιμηὴ νὰ σπάσῃ. Ξαφνικά, ἓνα φωτεινὸ βλήμα τοῦ περνάει ξυστὰ ἀπὸ τὸ λαίμω.

Ξαπλώνει: κάτω καὶ ἀρχίζει νὰ σέρνεται πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ξεκίνησε τὸ βλήμα. Μιὰ φωνὴ ὅμως τὸν στοματᾶει ἀκίνητο.

— Κεραυνέ, γιατί δὲν λυπάσαι τὴ ζωὴ σου; Γύρισε πίσω καὶ ἄφισέ με ἥσυχο!

Εἶναι ἡ φωνὴ τοῦ Μέρβιν.

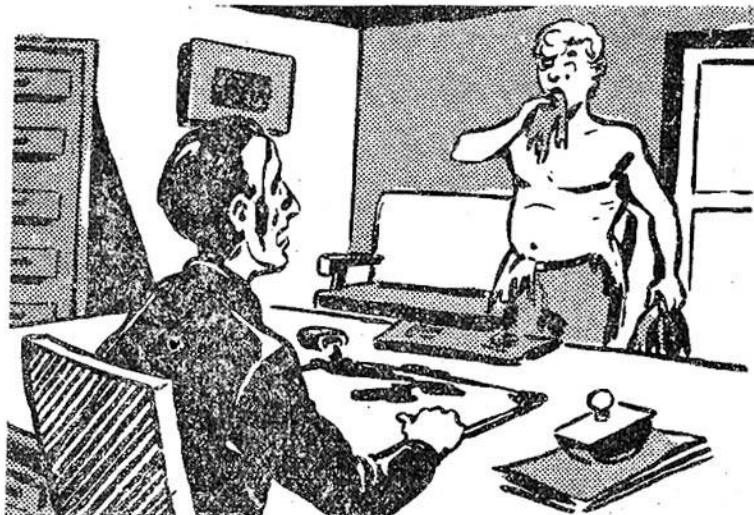
— Δός μου τὸ βαλιτσάκι μὲ τὰ μυστικά, Μέρβιν! Ὁ Κεραυνὸς δὲν ὀπισθοχωρεῖ μπροστὰ σὲ τίποτε καὶ δὲν φοβάται κανέναν!

— Ὁὰ σὲ σκοτώσω σὰν σκυ

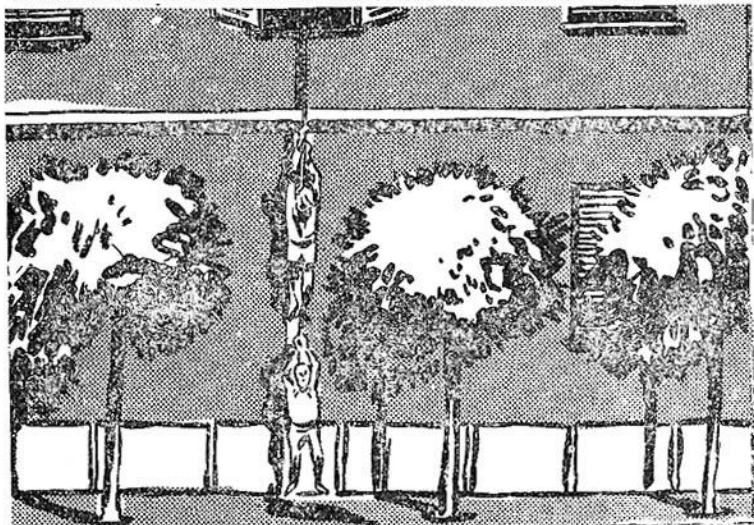
λι ἂν μὲ πλησιάσῃς! Φύγε!

Ὁ Μπιλ δὲν τοῦ ἀπαντᾷ. Προσπαθεῖ νὰ τὸν πλησιάσῃ σιγὰ - σιγὰ κι' ἀθόρυβα. Σὲ μιὰ στιγμή τὸν βλέπει νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ νὰ δίνει ἓνα μεγάλο σάλτο. Σηκώνει τὸ πιστόλι του νὰ τὸν πυροβολήσῃ μὰ τὸ μετανοῶναι ξανά. Δὲν θέλει νὰ προδώσῃ τὴ θέσι του στοὺς ἀστυφύλακες. Πρέπει νὰ τὸν κάνει καλὰ μὲ τὰ χέρια του.

Πετάγεται κι' αὐτὸς ἐπάνω. Τὸν βλέπει νὰ τρέχῃ ἀπὸ θάμνο σὲ θάμνο μέσα στὸν ἀπέραντο κήπο τοῦ ἐργοστασίου. Καταλαβαίνει τὸ σχέδιό του. Θέλει νὰ τὸν παρασύρῃ κοντὰ στὶς σκοπιές. Πρέπει νὰ τὸν προλάβῃ τώρα.

Βγάζει τὸ πουκάμισό του καὶ σκίζοντάς το ἀρχίζει νὰ τρῶν τὰ κομματάκια.

Δυό σώματα ταλαντεύονται στο κενό και σε λίγο πατούν τα πόδια τους στο πεζοδρόμιο.

Καθώς τρέχει σκοντάφτει πάνω σε μια μικρή πέτρα και πέφτει κάτω. Σηκώνεται άμεσως με μια καινούργια ιδέα στο κεφάλι του. Άρπάζει την πέτρα και την πετάει με όση δύναμη μπορεί πάνω στη σκιά του Μέρβιν.

Άκούγεται ένα πνιγμένο βογγητό και ο Μέρβιν μπερδεύει τα βήματά του και σωριάζεται πάνω σ' ένα θάμνο. Ο Μπίλ τρέχει τώρα λες και έχει φτερά στα πόδια του. Μόλις φτάνει κοντά του σταματάει και προχωρεί με προφύλαξη. Το δάχτυλό του βρισκείται έτοιμο στη σκανδάλη για να την πιέση στην πρώτη ανάγκη. Μέσα στο μισοσκό-

ταδο διακρίνει το ακίνητο σώμα του Μέρβιν, και πιό πέρα τη βαλίτσα! Τη βαλίτσα με το μυστικό της βόμβας!

Δέν συλλογίζεται τίποτε άλλο τώρα! Έτοιμάζεται να τρέξη για να την άρπάξει, όταν βλέπει ακριβώς απέναντί του να φανερώνεται μια σκιά. Μια ψηλή σκιά που τρέχει κι αυτή προς τη βαλίτσα!

— "Αλτ!", φωνάζει ο Μπίλ στον άγνωστο που φτάνει πρώτος κοντά στη βαλίτσα.

"Ένας ξερός κρότος από Άμερικάνικο πιστόλι ταραίζει την ατμόσφαιρα, και η σφαίρα σηκώνεται λίγα εκατοστά πιό πέρα από το σώμα του Μπίλ. Καταλαβαίνει πως έχει

νά κάνη με άστυνομικό. Παίρνει τήν άπόφασιν νά όρμηση έπάνω του μα ή σκέψιν του δέν γίνεται πραγματικότης. "Άλλοι δυό άστυνομικοί ξεφυτρώνουν και τρέχουν κοντά στον πρώτο. Μπροστά στον κίνδυνον νά τον πιάσουν, έγκαταλείπει τή βαλίτσα με τόν μεγάλο μυστικό τής έπικίνδυνης βόμβας, πού κλείνει μέσα της, και αναγκάζεται νά τόν βάλη στα πόδια, ενώ άκούει τις σφαίρες νά σφυρίζουν όλόγυρά του.

"Η άπελπισία τον πνίγει και του έρχεται νά βάλη τά κλάματα. Τό μυστικό τής βόμβας δέν τόν έχει πιά ή συμφορά, αλλά ή άστυνομία τής πατρίδας του! "Η βασίλισσα βρίσκεται κρυμμένη, έτοιμοθάνατη, κάτω από ένα θάμνον! "Η Πόλα έχει γίνει άφαντη και ό Τόμ, ποιός ξέρει πού νά βρίσκεται ό Τόμ τήν ώρα αυτή;

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ νά κάνη; Πάω στην άπελπισία του θυμάται τόν Λούντι πού τον περιμένει στο ύποδρύχιον. "Ο άσύρματος βρίσκεται στην τσέπη του, μα δέν μπορεί νά τον χρησιμοποιήση τώρα. Κινδυνεύει. "Από πού θα πάρη όμως οδηγίες;

"Όλα αυτά τά συλλογίζεται τή στιγμή πού τρέχει. Φτάνει κοντά στο έργοστάσιο και ρίχνει ένα βλέμμα πίσω του. Δέν τόν άκολουθεί κανείς. Βρίσκει μιάν σκάλα πού όδη-

γεί στην ταρατάσα κι άποφασίζει ν' άνεβή επάνω.

"Η άνατολή αρχίζει νά παίρνη τόν θαμπό φώς τής αύγής. Πότε ξημέρωσε κιόλας, πότε τελείωσε αυτή ή τραγική, ή άπίστευτη νύχτα;

Κρυμμένος στο πρεβάζι τής ταρατάσας κυττάζει όλόγυρά του. Βλέπει τούς άστυνομικούς νά σηκώνουν τόν Μέρβιν και νά μπαίνουν μέσα στο έργοστάσιο. Βγάζει χωρίς άναβολή τόν μικρό άσύρματο και σε δυό λεπτά κατορθώνει νά συνδεθή με τόν Λούντι. Του διηγείται όσο μπορεί πιδ γρήγορα τά τρομερά γεγονότα τής νύχτας και του ζητεί οδηγίες.

"Ο Λούντι μαθαίνοντας τήν έξαφάνισιν τής κόρης του μένει άφωνος. Δέν περιμένει τόσο τρομερά νέα! "Ο "Άρκο τον πληροφόρησε πώς έξαφανίστηκε ή βασίλισσα μαζί με τόν ύπαισπιστή της, μα τόν θλιβερό νέο πώς βρίσκεται έτοιμοθάνατη τον κάνει νά χάση τόν θάρρος του! Τά μυστικά τής βόμβας δέν τούς άνήκουσιν πιά!

"Έπειτα από μιάν μικρή σιωπή, άποφασίζει νά δώση μερικές οδηγίες στον Μπίλ:

— Κεραυνέ, ή τύχη του κόσμου βρίσκεται στα χέρια σου! Βγάλε τήν τραυματισμένη βασίλισσα έξω από τόν έργοστάσιο και με κίνδυνο τής ζωής σου άκόμα προσπάθησε νά πάρης από τούς άστυνομικούς τά μυστικά τής βόμβας! "Η πολιτεία μας και ό κόσμος όλόκληρος θα σε ευγνωμονή

ἄν κατωρθώσης νὰ γλυτώσης τὴ βασίλισσα καὶ νὰ πάρης τὸ τρομερότερο ὄπλο τῶν αἰώνων ἀπὸ τὰ χέρια τῆς συμμορίας καὶ τῶν ἀνθρώπων! Θέλω νὰ μὲ ξαναπάρης σύντομα μὲ τὸν ἀσύρματό σου γιὰ νὰ μοῦ δώσης εὐχάριστα νέα. Προσπάθησε ἀκόμη μὲ κάθε τρόπο νὰ μάθης κάτι γιὰ τὴν κόρη μου.

Ὁ Μπίλ κλείνει τὸν ἀσύρματό του καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὴν ταράτσα. Στὸν κῆπο δὲν διακρίνεται καμμιά ὑποπτη κίνησι. Μέσα ἀπὸ τὸ κτίριο μονάχα ἀκούγονται κάτι φωνές.

Σκυφτός, ἀθόρυβος σὰν φάντασμα, φτάνει κοντὰ στὸ θάμνο ὅπου ἔχει κρύψει τὴ βασίλισσα. Κάνει νὰ σκύψῃ γιὰ νὰ τὴν βγάλῃ ἔξω, ὅταν νοιώθει πίσω στὴν ράχη του καρφωμένο ἓνα πιστόλι.

— Ψηλά τὰ χέρια!

Σηκώνει τὰ χέρια του ψηλά καὶ γυρίζει νὰ δῆ τὸν ἐχθρό του. Εἶναι ἓνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικούς!

— Ἀκολούθησέ με!, τοῦ κάνει αὐτὸς μὲ κοφτὴ φωνή.

Ὁ Μπίλ προσπαθεῖ νὰ βρῆ πάλι ἓναν τρόπο σωτηρίας.

— Ἐκεῖ μέσα στὴ σκιά, κάτω ἀπὸ τὸ θάμνο, βρίσκεται μιὰ νεκρὴ γυναίκα!, κἀναι στὸν ἀστυνομικό.

— Ἄν νομίσης πὼς θὰ μὲ ξεγελάσης μ' αὐτὲς τὶς φαντασίες, πιστορικό μου.

— Ἀνάψτε τὸ φακό σας νὰ δῆτε, ἐπιμένει ὁ Μπίλ.

Ὁ ἀστυφύλακας βγάζει τὸ φακό του καὶ ρίχνει τὸ φῶς

του κάτω ἀπὸ τὸ θάμνο. Βλέπει μιὰ ξαπλωμένη καὶ ἀκίνητη γυναίκα καὶ ξαφνιαάζεται. Ἀμέσως τὸ χέρι του ἐτοιμάζεται νὰ βγάλῃ τὴ σφυρίχτρα.

Αὐτὴ ἡ κίνησις ἀρκεῖ γιὰ τὸν Μπίλ. Δὲ χάνει τὴν εὐκαιρία. Στρίβοντας τὸ κορμί του, δίνει μιὰ γερὴ γροθιά στὸ πρόσωπο τοῦ ἀστυφύλακα. Ἐκεῖνος πέφτει χωρὶς μιλιὰ καὶ ὁ Μπίλ ἀρπάζει τὴν τραυματισμένη βασίλισσα καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια.

Τὸ σκοτάδι ἀκόμη δὲν ἔχει διαλυθῆ ὀλίγελα ἀπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Διασχίζει τὸν κῆπο καὶ, φτάνοντας στὴν σκάρα ποῦ κλείνει τὸν ὑπόνομο, τὴν ἀνοίγει καὶ ρίχνεται μέσα, κρατώντας πάντα στὴν ἀγκαλιά του τὴν ἀναίσθητη Λίττα.

Βγαίνει ἔξω καὶ τρέχει ὅσο μπορεῖ πιὸ γρήγορα. Περνάει τὴ δευτέρη πύλη, ὅταν ξαφνικὰ δρῖσκεται πρόσωπο μὲ πρόσωπο μὲ ἓναν ἀνθρώπο.

Ἐτοιμάζεται νὰ τραβήξῃ τὸ πιστόλι, ὅταν ἐκεῖνος τοῦ μιλά ἤσυχα - ἤσυχα.

— Μὴ φοβάσαι, Μπίλ Γκόρτον! Εἶμαι ὁ γνωστός σου δημοσιογράφος. Μυρίστηκα πὼς κάτι συμβαίνει ἐδῶ καὶ ἔφτασα ἐπὶ τόπου. Ἐχεις νὰ μοῦ πῆς κανένα νέο;

— Ἐχω νὰ σοῦ πῶ πολλά, μὰ πρὸς Θεοῦ ὄχι τώρα! Ἄν θέλῃς νὰ μοῦ κάνῃς ἓνα καλὸ, πάρε αὐτὴ τὴν τραυματισμένη γυναίκα, πήγαινέ τὴν σ' ἓνα δικό σου γιατρό νὰ τὴν κάνῃ καλά καὶ μὴ λὲς λέξι πουθενά! Κινδυνεύει ἡ ζωὴ της, ἡ

ζωή μου, και ή ζωή πολλών ανθρώπων ακόμη! Έγώ θα έρθω στην έφημερίδα σου να σε βρώ, για να μάθω πώς πηγαίνει ή υγεία της και για να σε πληροφορήσω ποιοι την πλήγωσαν.

Ο νεαρός δημοσιογράφος, που φαίνεται καλός και τίμιος άνθρωπος, παίρνει τη βασιλίτσα από τα χέρια του Μπίλ, προχωρεί πιο κάτω, τη βάζει μέσα στο αυτοκίνητό του και ξεκινά για τη Νέα Υόρκη.

Ο Μπίλ τον βλέπει να φεύγει με ανακούφισι. Του έχει έμπιστοσύνη. Η βασίλισσα μπορεί τώρα να σωθή. Δεν άπομένει παρά το μυστικό της βόμβας, ή χαμένη Πόλα και ο Τόμ! Τα βουνά τριγύρω λάμπουν από το φως της αύγης και τα πουλιά πετούν στο γαλάζιο ουρανό χαρούμενα και ξένοιαστα, χωρίς να μπερουν να ξέρουν πώς μέσα σε κείνο το εργοστάσιο έγινε μια ολόκληρη μάχη για τη σωτηρία του κόσμου!

Ο Μπίλ ανεβαίνει σ' ένα δέντρο, κρύβεται καλά στα πυκνά του φυλλώματα και παρακολουθεί την κίνηση του εργοστασίου.

Ο ΑΠΟ ΜΗΧΑΝΗΣ ΘΕΟΣ

Ο ΤΟΜ, τη στιγμή που μπήκαν οι αστυνομικοί μέσα στο εργοστάσιο, βρισκόταν δεμένος χειροπόδαρα μέσα στο εύρυχωρο δωμάτιο. Δυο άντρες της συμμορίας, τον φρουρούσαν και,

μόλις έφτασαν οι αστυνομικοί τους τον παρέδωσαν.

— Είναι ένας από τους κλέφτες που μπήκαν απόψε να ληστέψουν το εργοστάσιό μας!, τους είπαν.

Οι αστυνομικοί, που δεν είχαν ιδέα για τα επικίνδυνα σχέδια του Μέρβιν και της συμμορίας του, τους πίστεψαν. Έλυσαν τον φουκαρά τον Τόμ, που εξακολουθούσε να κοιμάται χωρίς να δίνει δεκάρα για το τί γινόταν γύρω του, και ξυπνώντας τον του πέρασαν τις χειροπέδες. Ένας από τους έξη αστυφύλακες κάθισε δίπλα του να τον προσέχη και, μόλις ξημέρωσε, τον πήραν συνοδεία για τη Νέα Υόρκη.

Ο Μπίλ κρυμμένος πάνω στο δέντρο, τους είδε να περνούν από κάτω. Χάρηκε που ο φίλος του βρισκόταν στη ζωή, μα φοβήθηκε μήπως ξεγελαστή και τους αποκαλύψει το μυστικό της υπόγειας πολιτείας και της κλεμμένης βόμβας. Εκείνο που του έκανε εντύπωση ήταν πώς οι αστυνομικοί δεν πήραν μαζί τους ούτε τον Μέρβιν, ούτε κανέναν από τους συντρόφους του, ούτε τη βαλίτσα με τα μυστικά της βόμβας. Φαίνεται πως ή αστυνομία δεν κατάλαβε τίποτε για αυτό το πράγμα. Πίστεψε πως ή μάχη έγινε από μερικούς κλέφτες που μπήκαν να ληστέψουν το εργοστάσιο!

«Τα μυστικά της βόμβας μένουν ακόμη στα χέρια του Μέρβιν!» συλλογίζεται, βλέποντας τους αστυνομικούς να

ἀπομακρύνονται, έχοντας στη μέση τὸν αἰχμάλωτό τους. Βγάζει ἀμέσως τὸν ἀσύρματό του καὶ προσπαθεῖ νὰ συνδεθῆ μετὰ τὸ Λοῦντι.

Ὁ Τὸμ, ἔχει τὸ κεφάλι του ζαλισμένο ἀπὸ τὰ πολλὰ χτυπήματα ποῦ τοῦ ἔχουν δώσει. Μὰ ἡ ζάλη του γίνεται πιὸ βαρεῖα σὰν συλλογίζεται πῶς οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ τὸν ρωτήσουν χίλια δυὸ πράγματα ἀκόμη... Θυμάται πῶς ἡ βασιλίσσα καὶ ὁ Μπίλ τοῦ εἶπαν νὰ μὴ μαρτυρήσῃ τίποτε γιὰ τὴν ὑπόγεια πολιτεία. Ναι, μά... Πῶς θὰ τὸ κατορθώσῃ;

«Στὸ τέλος θὰ με καθίσουν στὴν ἠλεκτρικὴ καρέκλα!» λέει μέσα του καθὼς μπαίνει μέσα σὲ ἕνα αὐτοκίνητο ποῦ περιμένει κοντὰ στὸ ἐργοστάσιο.

Σὲ μιὰ ὥρα φτάνουν στὴν ἀστυνομία. Τὸν κατεβάζουν μετὰ τὶς χειροπέδες στὰ χέρια, ἐνῶ ὁ κόσμος τὸν κυττάζει με περιέργεια. Ἀνεβαίνουν τὰ σκαλιά καὶ μπαίνουν στὸ γραφεῖο τοῦ διοικητή.

— Ποιὸς εἶναι αὐτός; ρωτᾷ ἡκεῖνος τοὺς ἀστυνομικούς.

— Εἶναι ἕνας κλέφτης. Μαζὶ μετὰ ἄλλους δυὸ μπήκε στὸ ἐργοστάσιο τοῦ Μέρβιν γιὰ νὰ τὸ ληστέψουν. Ἐγὼ ὄλοκληρη μάχη ἐκεῖ μέσα μετὰ κάτι ἀθόρυβα πιστόλια. Βρήκαμε τρεῖς νεκρούς!

— Τρεῖς νεκροὺς, κάνει ὁ διοικητὴς καὶ σηκώνεται ὀρθίος. Μὰ τότε τὸ πρᾶγμα εἶναι σοβαρό! Βρήκατε κανένα ἀθόρυβο πιστόλι;

— Ὁχι!

Πλησιάζει τὸν Τὸμ καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Πῶς λέγεσαι;

Ὁ Τὸμ ἀγωνίζεται μετὰ τὸν ἑαυτό του νὰ πῆ ἢ ὄχι τὴν ἀλήθεια. Στὸ τέλος τοῦ περνᾷ μιὰ ἰδέα στὸ μυαλό του. Ἄν κἀν τὸν τρελλό;

Χωρὶς νὰ διστάσῃ ἀρχίζει τὰ γέλια.

— Χά! Χά!... Χαχά! Χαχά!...

Οἱ ἀστυνομικοὶ κυττάζονται στὰ μάτια.

— Μήπως θέλεις νὰ μοῦ παραστήσῃς τὸν τρελλό; κἀναι ἄγρια ὁ διοικητὴς.

Μὰ ὁ Τὸμ τὸ πῆρε πιὰ ἀπόφασι. Ἔτσι μπορεῖ νὰ γλυτώσῃ. Γελώντας ἀδιάκοπα ἀρχίζει νὰ σκίζῃ τὰ ρούχα του καὶ νὰ τὰ μασάει! Ἐπειτα κυλιέται κάτω, κάνει μερικὲς τοῦμπες, χύνει τὸ μελάνι ποῦ βρίσκει στὸ γραφεῖο ἐπάνω στὸ κεφάλι τοῦ διοικητῆ καὶ κάνει πραγματικὰ σὰν τρελλός.

Ὁ διοικητὴς ὀλόμαυρος ἀπὸ τὸ μελάνι ποῦ τὸν ἔλουσε ὁ Τὸμ, ἀγριεύει καὶ σηκώνει τὸ χέρι του νὰ τὸν χτυπήσῃ. Οἱ ἀστυφύλακες, σὰν τὸν βλέπουν σ' αὐτὰ τὰ χάλια, δὲν μποροῦν κι' αὐτοὶ νὰ κρατήσουν τὰ γέλια.

— Σκασμός!, κάνει ὁ διοικητὴς. Τρεῖς ἄνθρωποι σκοτώθηκαν ἀπόψε ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἡλίθιο καὶ σεῖς γελάτε;

— Ἐγὼ ἡλίθιος; διαμαρτύρεται μετὰ νέα γέλια ὁ Τὸμ. Ἐγὼ εἶμαι ὁ πιὸ ἐξυμνος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου.

Και λέγοντας αυτά βγάζει τὸ ποικάμισό του καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ κἀνη κομματάκια κομματάκια.

— Εἶχε ταυτότητα ἐπάνω; ρωτᾷ ὁ μουντζουρωμένος διοικητής.

— Δὲν τοῦ βρήκαμε τίποτε. Γύρω του γινόταν ὀλόκληρη φασαρία κι' αὐτὸς κοιμόταν!

Ὁ Τὸμ σὰν ἀκούει γιὰ ὕπνο, κάτι παθαίνει μέσα του. Γλαρώνουν τὰ μάτια του χασμουριέται καὶ πέφτει μονοκομματός κάτω στὸ πάτωμα.

— Μοῦ φαίνεται πὼς εἶναι πραγματικὰ τρελλός!, λέει ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀστυφύλακες. Δὲν τὸν βλέπεται πὺ κοιμήθηθε καὶ στὰ καλὰ καθούμενα;

Ὁ διοικητής κάνει τὸ σταυρὸ του. Πηγαίνει νὰ πλυθῆ καὶ νὰ ἀλλάξῃ ρούχα. Δὲν προλαβαίνει ὁμως ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα ὅταν κάποιος χτυπάει ἀπ' ἔξω.

Εἶναι ἕνας ἀστυφύλακας.

— Κάποιος ζητάει νὰ σὰς δῆ, κύριε διοικητά!, κάνει καὶ κρατάει μὲ δυσκολία τὰ γέλια του βλέποντας τὸν διοικητὴ του σὲ τέτοια χάλια.

— Ποιὸς εἶναι;

— Ἕνα παιδί. Εἶναι ἀνάγκη λέει νὰ σὰς μιλήσῃ ἀμέσως. Θέλει νὰ σὰς πῆ κάτι γιὰ τὸν κλέφτη πὺ πιάσατε ἀπόψε στὸ ἐργαστάσιο.

Ὁ διοικητής μένει στὴ θέσι του, ἀφοῦ δίνει διαταγὴ στὸν ἀστυφύλακα νὰ τοῦ παρουσιάσῃ τὸ παιδί.

Εἶναι ἕνα παιδί λεπτό, μὲ ζωηρὰ μάτια. Μπαίνει μέσα μὲ θάρρος καὶ στέκεται μπρο-

στὰ στὸν ἀξιωματικό.

— Τί θέλεις; τὸν ρωτᾷ ἐκεῖνος.

Ὁ Μπιλ (γιατὶ τὸ λεπτὸ αὐτὸ παιδί εἶναι ὁ ἄφοβος Κεραινὸς) κυττάζει τὸν μελανωμένο διοικητὴ, τοῦ ἔρχεται νὰ γελάσῃ, μὰ ἡ σκέψι πὼς μὴν κε μὲ τὸσον κίνδυνο στὴν ἀστυνομία γιὰ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸ φίλο του, τὸν κάνει νὰ συγκρατηθῆ. Βλέπει τὸν Τὸμ νὰ κοιμάται κάτω μακαρίως χωρὶς ποικάμισο καὶ ἀποφασίζει νὰ ἀπαντήσῃ.

— Θέλω νὰ σὰς πῶ γι' αὐτὸν ἐδῶ, κάνει δείχνοντας τὸν φίλο του.

— Τὸν γνωρίζεις;

— Ναί.

— Πὼς ὀνομάζεται;

— Θὰ σὰς τὸ πῶ ἀμέσως.

Ἄπλώνει τὸ πόδι του καὶ δίνει μιὰ γερὴ κλωτσιά στὸν φίλο του. Ἐκεῖνος πετάγεται ἀπότομα καί, μὲ μισόκλειστα μάτια ἀκόμη, ἐτοιμάζεται νὰ ριχτῆ πάνω στὸ φίλο του.

— Τόμ!, τοῦ φωνάζει αὐστηρά.

Ὁ κοιμισμένος Τὸμ ἀκούγοντας τὸ ὄνομά του συνέρχεται. Τρίβει τὰ μάτια του, τὸν κυττάζει καλὰ-καλὰ καὶ ἔπειτα γυρίζει ἠλίθια τὸ βλέμμα του κυττάζοντας ἕναν - ἕναν τοὺς ἀστυφύλακες γύρω του. Δὲν ξέρει τί νὰ πῆ καὶ τί νὰ κἀνῃ.

Ὁ Μπιλ βγάζει μὲ θάρρος ἕνα σχοινὶ ἀπὸ τὴν τσέπη του. Βλέποντάς το ὁ διοικητής τὸν κυττάζει ἐρωτηματικά.

— Θὰ σὰς ἐξηγήσω ἀμέσως τί θέλω νὰ κἀνω, κύριε δι-

οικητά, του λέει ο Μπίλ και δίνοντας το σκoinι στον Τόμ του κάνει με αυστηρό τόνο.

— Δέσε το σέ κείνη την κολώνα!

Ο Τόμ υπακούει. Άπορεί γιατί ο φίλος του φέρνεται έτσι. Δέν μπορεί νά καταλάβη τίποτε! Που βρήκε όλο αυτό τό θάρρος γιά νά μπη στην αστυνομία;

Ο Μπίλ ρίχνει μιá ματιá στο παράθυρο. Είναι ανοιχτό.

— Κύριε διοικητά, αρχίζει πλησιάζοντας προς τό σκoinι, ο φίλος μου από δω δέν στέκει στά καλά του!

— Μπα, είναι φίλος σου; κάνει ο διοικητής και κυττάζει με περιέργεια, μερικά σημάδια πού έχει στο πρόσωπό του από τό άγκαθωτό συρματόπλεγμα.

Ο Μπίλ δέν θέλει νά άργήσει πιό πολύ. Βγάζει ξαφνικά τό πιστόλι του και τό προτείνει στο διοικητή. Έκείνος μένει μαρμαρωμένος λές και τον χτύπησε κεραυνός.

— Στόν τόπο!, διατάζει. Μην κινηθή κανείς! Τόμ, άρπαξε τό σκoinι και γλύστρησε από τό παράθυρο άμέσως. Κύριε διοικητά, λυπούμαι πολύ γιατί σάς φέρνομαι μ' αυτόν τον τρόπο. Ο φίλος μου και γώ δέν είμαστε ούτε κλέφτες ούτε δολοφόνοι. Η άποστολή μας είναι νά σώσουμε τον κόσμο από ένα μεγάλο κίνδυνο πού την άπειλεί. Άργότερα θα μάς καταλάβετε!

Σπρώχνει τον Τόμ νά πιάσει τό σκoinι. Έκείνος άνεβαί

νει στο πρεβάζι του παραθύρου, ρίχνει τό βλέμμα του στο χάος πού άπλώνεται κάτω από τά πόδια του και τον πιάνει κρύος ιδρώτας.

— Μπίλ, παρακαλεί, δέν γίνεται: νά κατεβούμε από τις σκάλες;

— Γρήγορα κάτω!, τον προστάζει ο φίλος του και άρπάζει κι' αυτός τό σκoinι.

Σέ δυό δευτερόλεπτα, δυό σώματα ταλαντεύονται και πέφτουν στο κενό. Οί λιγοστοί πρώινοι διαβάτες, πού τους βλέπουν τά χάνουν και βάζουν τις φωνές. Σέ λίγο, βλέπουν νά βγαίνει από τό παράθυρο τό μελανωμένο κεφάλι του αστυνομικού πού φωνάζει με όλη του τη δύναμη:

— Πιάστε τους! Είναι δύο λοφόνοι!

Οί δυό φίλοι, μόλις άκουμπουν τά πόδια τους στο χώμα, τρέχουν λές και έχουν φτερά. Στρίβουν από τον ένα δρόμο στον άλλο, και σε λίγο δρίσκουν ένα ξεμοναχιασμένο ταξί. Ο οδηγός τους βάζει μέσα, και κυττάζει περιέργα τον Τόμ πού... είναι γυμνός από τη μέση και πάνω, χωρίς πουκάμισο.

Κατεβαίνουν σε μιá έρημη κή συνοικία. Ο Μπίλ του άγοράζει ένα πουκάμισο, και από εκεί παίρνουν δρόμο γιά τό κρησφύγετό τους, κοντά στην παραλία.

— Είπες τίποτε στην αστυνομία; τον ρωτάει ο Μπίλ.

— Όχι, τά κατάφερα μιá χαρά. Έκωνα τον τρελλό. Με-

Δίνει καὶ στοὺς δύο μὲν ἀπότομη κλωτσιὰ καὶ τοὺς ἔλαμπε νὰ πέρθουν μέσα στὸ λάκκο.

λάνωσα τὸ πρόσωπο τοῦ δι-
κητῆ καὶ ἔσκισα τὰ ρούχα
μου!

ΠΑΛΙ ΣΤΟ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟ

ΑΠΛΩΝΟΥΝ ανάμεσα
στὰ ἄγρια θράχια καὶ
τὸ ρίχνουν καὶ οἱ δυὸ
στὸν ὕπνο ὡς τὸ ἡλιοβασίλε-
μα. Μόλις βραδυάζει, τὸ ὑπο-
βρύχιο τοῦ Λούντι, εἰδοποιημέ-
νο ἀπὸ τὸν ἀσύρματο τοῦ
Μπίλ, βγαίνει στὴν ἐπιφά-
νεια. Μιά βάρκα τὸν φέρνει
κοντὰ τους, στὴν ἀκτῆ.

Ὁ Μπίλ τοῦ διηγεῖται μὲ
λεπτομέρεια ὅλα τὰ γεγονότα.
Ὁ Λούντι σκύβει λυπημένος
κατάκαρδα τὸ κεφάλι του.

— Ποιὸς ξέρεי ποῦ νὰ βρί-
σκεται ἡ κόρη μου! μουρμου-
ρίζει... Καὶ ἡ βασίλισσα... νὰ
ζῆ τάχα;

— Δὲν μπόρεσα νὰ μάθω
νέα τῆς, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπίλ.

— Θὰ ξεκινήσουμε καὶ οἱ
τρεῖς μαζί ἀπόψε γιὰ τὴ Νέα
Ἰόρκη καὶ γιὰ τὸ ἐργοστά-
σιο τοῦ Μέρβιν. Ἡ τύχη τῆς
πολιτείας μας καὶ τοῦ κό-
σμου ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμᾶς. Ὁ
Ἄρκω μὲ εἰδοποίησε νὰ ξα-
ναπάρουμε μὲ ὁποιαδήποτε θυ-
σία τὰ μυστικά τῆς δόμβας.

— Πάλι αὐπνίες καὶ φασα-
ρίες θὰ ἔχουμε ἀπόψε; διαμαρ-
τύρεται ὁ Τόμ ποῦ ἀκούει τὴ
συζήτησί τους. Δὲν θὰ μὲ ἀ-
φίσετε νὰ χορτάσω ἐπὶ τέλους
τὸν ὕπνο;

— Ἡ Πόλα κινδυνεύει,
Τόμ!, τὸν μαλώνει ὁ Μπίλ.
Ἔχουμε καθῆκον νὰ τοὺς τὴν
πάρουμε ἀπὸ τὰ χέρια.

— Ἐ... δέβαια δὲν ἔχεις ἄ-
δικο, μᾶ... μόλις τὴν πάρουμε,
θὰ μὲ ἀφίσετε νὰ κοιμηθῶ δυὸ
μέρες, σύμφωνα* * *

Γιὰ ἄλλη μιὰ φορά, τρεῖς
ἄνθρωποι περπατοῦν μέσα
στὴ βαθειὰ νύχτα, ὁ ἕνας εἶ-
ναι ὁ Λούντι, ὁ δυστυχισμένος
πατέρας ποῦ ζητᾷ νὰ βρῆ
τὴ χαμένη του κόρη, καὶ οἱ
ἄλλοι δυὸ, τὰ δυὸ ἤσυχά παι-
διὰ ἐνδὸς Ἀμερικανικοῦ κολλε-
γίου, ποῦ ἡ τύχη τοὺς ἔφερε
ἀντιμέτωπους μὲ τόσους καὶ
τόσους κινδύνους.

Οἱ ἄρες περνοῦν ἡ μιὰ κον-
τὰ στὴν ἄλλη καὶ τὰ πόδια
τους διασχίζουν τοὺς ἔρημι-
κοὺς δρόμους καὶ τὰ ἀπόμε-
ρα, σιωπηλὰ δάση. Ὁ Τόμ, ὅ-
πως πάντα, νυστάζει. Ὁ
Μπίλ εἶναι σκεπτικὸς καὶ σφίγ-
γει νευρικὰ μέσα στὴν τσέπη
του τὴ λαβὴ τοῦ πιστολιοῦ
του. Τί θὰ συμβῆί τάχα μέσα
σ' αὐτὴ τὴν ἤσυχη νύχτα,
ποῦ ὅλος ὁ κόσμος κοιμάται
στὰ σπιτάκια του;

Γιὰ μιὰ στιγμή, τοὺς ζη-
λεύει, ἔπειτα ὅμως νοιώθει πε-
ρήφανος γιὰτὶ ξέρει πῶς, ἂν
ξαγρυπνᾷ καὶ ἂν κινδυνεύει,
γι' αὐτοὺς τὸ κάνει. Ἄν τὰ μυ-
στικά τῆς δόμβας μείνουν
στὸν Μέρβιν, τότε, ὄχι μόνο
ἡ Ἀμερικὴ, μὰ ὁ κόσμος ὅλο-
κληρος θὰ γίνῃ σκλάβος τῆς
συμμορίας του ποῦ ἀποτελεῖ-
ται ἀπὸ κλέφτες καὶ δολοφό-
νους.

Ἀντικρίζουν τὸ ἐργοστά-
σιο μὲ τὴ φωτεινὴ ἐπιγραφή
καὶ σφίγγεται ἡ καρδιά τους.

«Πῶς θὰ μπορέσουμε νὰ

μπούμε μέσα; άναρωτιέται ό Μπίλ. Θα έχουν λάβη όλα τά μέτρα τους άπόψε.»

Κάθονται κάτω άπό ένα δέντρο κοντά στην πρώτη πύλη με την παγίδα του συρματοπλέγματος. Ένα μικρό κομμάτι φεγγαριού ανατέλλει άπό μακριά και φτάνει ώς έδώ τό αδύνατο χλωμό φώς του.

— Δέν μάς συμφέρει νά κάνουμε άνοιχτή επίθεση, λέει ό Λούντι. Άπόψε θα έχουν τό νού τους πτό πολύ άπό χτές.

Ένας άπότομος θόρυβος, πού μοιάζει σάν τόν γδούπο ένός σώματος πού πέφτει άπό ψηλά, τούς σταματά τή συζήτηση. Κυττάζουν και οι τρεις πρós τόν τοίχο του έργαστασίου. Διακρίνουν στην έξωτερική ρίζα του ψηλού τείχους ένα μαύρο σώμα πού δέν υπήρχε προηγουμένως.

— Βλέπετε; τούς δείχνει ό Μπίλ.

— Ναι, του άπαντούν οι άλλοι δύο.

— Μου φαίνεται σάν ανθρώπινο σώμα.

— Και μένα!, συμφωνεί ό Λούντι.

— Μπα!, κάνει ό Τόμ. Έμένα μου φαίνεται σάν κομισμένος γάιδαρος.

— Θα πάω νά δω, λέει ό Μπίλ.

Οί άλλοι δυό δέν του άπαντούν.

Έτοιμάζεται νά κινηθή, όταν βλέπει τό φρουρό μιάς σκοπιάς επάνω στην ψηλή μάντρα νά θγάξει τό κεφάλι του έξω και νά κυττάξη. Φαίνεται πώς πήρε κι' αυτός έί-

δησι τό θόρυβο.

Ό Μπίλ στηρίζει τό πιστόλι του πάνω στη διχάλα του δέντρου και τραβάει τή σκανδάλη. Η σφαίρα φεύγει με ακρίβεια για τόν προορισμό της.

Ό σκοπός της συμμορίας του Μέρβιν μένει στόν τόπο.

Τώρα ό Μπίλ ξεκινάει με περισσότερο θάρρος. Φτάνει κοντά στο μαύρο σώμα και, μόλις πλησιάζει, σταματάει άπό την άγωνία ή καρδιά του. Βρίσκεται μπροστά στην Πόλα! Έχει πέσει μπρούμυτα και μοιάζει σά νεκρή. Τή άναποδογυρίζει και κυττάζει τό πρόσωπό της. Είναι γεμάτο αίματα. Βάζει τό χέρι στην καρδιά της. Χτυπάει αδύνατα σάν και είναι έτοιμη νά σβύση. Τή φορτώνει στην πλάτη του και τήν ηγαίνει κοντά στον πατέρα της.

Ό Λούντι, μόλις τή βλέπει πέφτει επάνω της και τήν άγκαλιάζει με λυγμούς. Έπειτα τής σκουπίζει τό πρόσωπο και τής κάνει μιά ένεσι στο χέρι. Μετά τήν ένεσι, ή καρδιά της κοπέλλας χτυπάει δυνατά και τά μάτια της άνοίγουν. Στην άρχή τούς κυττάζει άδιάφορα σάν νά μη τούς άναγνωρίζει. Έπειτα, άνοίγει σιγά - σιγά τά χείλη της και ψιθυρίζει μερικές λέξούλες.

— Πήραν τή Λίντα... θα τήν σκοτώσουν... Είναι και ό... ό...

Δέν μπορεί νά προχωρήσει πτό πέρα. Ξανακλείνει τά μάτια της και άποκοιμάται. Ό

Τόμ, βλέποντάς την αρχίζει κι' αὐτὸς νὰ νυστάζη πιὸ πολύ.

— Μά... ποῦ εἶναι ἡ βασίλισσα; ρωτᾷ ὁ Λούντι. Δὲν μοῦ εἶπες πῶς τὴν κράτησε ὁ δημοσιογράφος;

— Φαίνεται, θὰ τοῦ τὴν πῆραν!

— Πρέπει νὰ δράσουμε χωρὶς ἀναβολή. Ἔλα κοντά μου, Κεραυνέ! Ἐσύ, Τόμ, κάθισε μαζί με τὴν Πόλα καὶ μὴ τὸ κουνήσης ρουπὶ ἀπὸ δῶ, ἂν δὲν σὲ φωνάξουμε!

Ἄλλο ποῦ δὲν θέλει ὁ Τόμ! Μόλις τοὺς βλέπει νὰ ἀπομακρύνονται λιγάκι, ξαπλώνει δίπλα στὴν ἀναισθητὴ Πόλα καὶ τὸ ροχαλητό του ἀρχίζει νὰ δίνη καὶ νὰ παίρνῃ!

Αἱ δυὸ τολμηροὶ κομάντος πλησιάζουν τὸν τοῖχο, κοντὰ στὴ σκοπιὰ μετ' ὃ νεκρὸ φρουρό. Ἐχουν ἓνα μεγάλο σκοινὶ μαζί τους. Πρέπει μ' αὐτὸ νὰ ἀνεβοῦν ἐπάνω. Μά... πῶς θὰ τὰ καταφέρουν; Προσπαθοῦν νὰ βροῦν καιμιὰ ἰδέα καὶ στὸ τέλος ἀναγκάζονται νὰ βροῦν ἄλλο τρόπο. Ἀρχίζουν νὰ μαζεύουν πέτρες ἀπὸ γύρω καὶ νὰ τὶς τοποθετοῦν κοντὰ στὴν μάντρα. Ἔτσι, σὲ λίγο, βοηθώντας ὁ ἓνας τὸν ἄλλο, κατορθώνουν νὰ σκαρφαλώσουν ἐπάνω.

Γιὰ νὰ κατεβοῦν τοὺς εἶναι εὐκόλο. Ἀρπάζονται ἀπὸ τὸ εὐλύγιστο κλαδί ἐνὸς δέντρου σὰν πίθηκοι καὶ πατοῦν μαλακά - μαλακά στὸ ἔδαφος.

— Μιὰ σκάλα!, κάνει ὁ Μπίλ βλέποντας μιὰ σκάλα στηριγμένη πάνω στὴ μάν-

τρα, μέσα ἀπὸ τὰ φυλλώματα τοῦ δέντρου.

— Φαίνεται πῶς τὴ χρησιμοποίησε ἡ Πόλα γιὰ νὰ ἀνέβῃ, συμπεραίνει ὁ Λούντι. Ἄς τὴν ἔχουμε ὑπ' ὄψιν μας γιὰ νὰ ξαναγυρίσουμε, Μπίλ!

Πέφτουν κάτω μετ' ἑαυτὰς. Ἐχουν ἐφοδιασθῆ μετὰ πολλὰ πιστόλια, μετὰ ἀθύρνες χειροβομβίδες, μετὰ τανάλια καὶ μετὰ φακούς. Σέρνονται μετὰ τὴν κοιλιὰ ἀνάμεσα στὰ λουλούδια σὰν φίδια. Προσέχουν καὶ τὴν παραμικρὴ κίνησι ποὺ κάνουν.

— Δὲν πρέπει νὰ χωρίσω με ὅ,τι καὶ νὰ γίνῃ, συμβουλεύει ὁ Λούντι τὸν Κεραυνό...

— Ἄκουσ; κάνει ὁ Μπίλ.

Ὁ Λούντι τευτῶνει τὰ αὐτιά του.

— Μιὰ φωνή... ἔτσι μοῦ φάνηκε.

— Εἶναι μιὰ φωνὴ πονεμένη... ἡ φωνὴ ἐνὸς ἀντρα... ἐρχεται μέσα ἀπὸ τὰ γραφεῖα τοῦ ἐργαστασίου! Τί νὰ συμβαίνει τάχα; Ποιοὺν νὰ βασανίζουν;

Ἀρχίζουν νὰ σέρνονται πιὸ γρήγορα. Τὰ λουλούδια ποὺ τοὺς κρύβουν τελειώνουν καὶ ἐτοιμάζονται νὰ βγοῦν ἔξω, ὅταν παρουσιάζεται μπροστά τους ἓνας ἄνθρωπος. Βγήκε ἀπὸ μέσα καὶ ἔχει ἀφίσει τὴν πόρτα ἀνοιχτή. Μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ νὰ μποῦν μέσα.

Ὁ Μπίλ πετάγεται σὰν αἰλουρος ἀπὸ τὴ θέσι του καὶ τοῦ διπλῶνε σφιχτά τὸ δεξιό του χέρι στὸ λαιμό. Ξαπλώνονται καὶ οἱ δυὸ κάτω. Ὁ Μπίλ ὁμως σηκώνεται ἀμέσως

ἐπάνω, ἐνῶ ὁ ἐχθρός του, ἐπιπτα ἀπὸ δυὸ γρηγορες γροθιές πού δοκίμασε, κλείνει τὰ μάτια του καὶ κοιμάται θέλοντας καὶ μὴ.

Τὸν τραβοῦν καὶ οἱ δυὸ τους καὶ μπαίνουν μέσα στὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Βρίσκονται μέσα σ' ἓνα μικρὸ χῶλ. Ὁ Λούντι δοκιμάζει νὰ ἀνοίξη μιὰ μικρὴ πορτούλα δεξιά του μὰ τὴ βρίσκει κλειστή. Βγάζει τότε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα μικρὸ ἐργαλεῖο πού μοιάζει μὲ πιστόλι. Πατάει ἓνα κουμπάκι καὶ ἀπὸ τὴν κάννη του ξεχύνεται μιὰ γαλάζια λεπτὴ φλογίτσα πού λυώνει μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα τὸ σίδηρο τῆς κλειδαριάς. Ἡ πόρτα τώρα ἀνοίγει εὐκόλα. Ρίχνουν μέσα τὸν ἐχθρό τους, τὸν δένουν πάνω σὲ ἓνα στύλο, τὸν φιδώνουν καί, κλείνοντας τὴν πόρτα πάλι, προχωροῦν.

Ἡ πονεμένη φωνὴ τοῦ ἀντρα πού ἄκουσαν ἔξω βγαίνει μέσα ἀπὸ ἓνα κοντινὸ δωμάτιο. Χωρὶς ἀναβολή, πλησιάζουν καί, ἐνῶ ὁ Λούντι ἐτοιμάζεται νὰ σπρώξη τὴν πόρτα, ὁ Μπίλ σηκώνει τὸ ὦπλιον μὲνο του χέρι.

Ο ΠΡΟΔΟΤΗΣ

ΤΟ ΘΕΑΜΑ πού ἀντικρίζουν τοὺς γεμίζει φρίκη. Δύο ἀντρες κρατοῦν στὰ χέρια τους ἀπὸ ἓνα μαστίγιο καὶ χτυποῦν ἓναν ἄλλο, πού εἶναι δεμένος καὶ ξαπλωμένος μπροστὰ τους. Τὰ κορμιά καὶ τῶν δύο ἀναποδογυρί-

ζονται μπροστὰ στὸ ἀτσάλινο χαλάζι πού σκορποῦν τὰ πιστόλια τῶν δύο κομμάντος. Ὁ ξαπλωμένος ἀνθρωπος σηκώνει τὸ κεφάλι του.

Ὁ Μπίλ ἀμέσως τὸν ἀναγνωρίζει. Εἶναι ὁ δημοσιογράφος! Τοῦ κόβει τὰ δεσμά καὶ τὸν ρωτᾷ:

— Τί γίνεται ἡ βασιλίσσα; Πές μου, πῶς θρέθηκες ἐδῶ;

— Ἦρθαν μόλις σουρούπωσε στὸ σπίτι μου καὶ μᾶς πήραν καὶ τοὺς δυὸ. Τὴν σήκωσαν ἀπὸ τὸ κρεβάτι μόλις εἶχε συνέλθει. Ὁ γιατρός τῆς περιποήθηκε τὸ τραῦμα καὶ εἶπε πῶς δὲν κινδυνεύει. Μᾶς ἔβαλαν μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο καὶ μᾶς ἔφεραν ἐδῶ. Ἀμέσως μᾶς ξεχώρισαν. Μὲ ἐκλείσαν μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο κι' ἄρχισαν νὰ μὲ βασανίζουν γιὰ νὰ τοὺς πῶ τί σχέσεις ἔχω μαζί σου καὶ ποιὸς μού ἔφερε τὴ βασιλίσσα. Ἀλήθεια... σὲ ποιὸ βασίλειο βασιλεύει αὐτὴ ἡ γυναίκα;

— Αὐτὰ θὰ τὰ μάθης ἀργότερα, τοῦ λέει ὁ Μπίλ. Πᾶρε αὐτὸ τὸ πιστόλι καὶ ἔλα μαζί μας. Σὲ χρειαζόμαστε καὶ σοῦ ἔχουμε ἐμπιστοσύνη.

Ὁ δημοσιογράφος παίρνει τὸ μικρὸ πιστόλι στὰ χέρια του, τὸ κυττάζει περιεργὰ καὶ τοὺς ἀκολουθεῖ. Θέλοντας καὶ μὴ, παίρνει κι' αὐτὸς μέρος στὸν παράξενο πόλεμο, πού ἔχει ἀρχίσει ἀνάμεσα στὴ συμμορία τοῦ Μέρβιν καὶ στὴν ὑπόγεια πολιτεία τῆς Λίντας.

Ἀφίνουν τὸ δωμάτιο τῶν βασανιστηρίων καὶ παίρνουν

στην τύχη ένα φωτεινό διάδρομο. Το διαμέρισμα των γραφείων είναι άπεραντο με πολλούς διαδρόμους και με πολλά δωμάτια.

— Σσσι!, κάνει σε μια στιγμή ο Μπίλ στο δημοσιογράφο που άνοίγει το στόμα του και θέλει κάτι να πη. Μού φαίνεται πως άκούω μια φωνή.

Με τις άκρες των ποδιών του προχωρεί σαν γάτα και φτάνει κοντά σε μια πόρτα. Άπο μέσα έρχεται κάτι σαν ψίθυρος φωνής. Οι άλλοι δυο προχωρούν μπροστά, νομίζοντας πως δεν συμβαίνει τίποτε και πως θα τους άκολουθήση. Στρίβουν μάλιστα παίρνοντας έναν άλλο διάδρομο.

Το αυτί του Μπίλ είναι στη ριγμένο στην πόρτα και δεν άκούει πίσω του ένα έλαφρό βηματάκι που πλησιάζει. Το αντίλαμπάνεται την τελευταία στιγμή! Γυρίζει και το πιστόλι του δουλεύει άμέσως. Ο έχθρός του δεν προφταίνει να πυροβολήση. Διπλώνει το κορμί του στη μέση και πέφτει με θόρυβο στο πάτωμα. Ο Λούντι με το δημοσιογράφο ξαναγυρνούν άμέσως και τρέχουν κοντά στον Μπίλ. Την ίδια στιγμή, ή πόρτα του δωματίου άνοίγει και κλείνει πάλι. Το μάτι του Μπίλ που δουλεύει σαν άστραπή διακρίνει στο βάθος του δωματίου δυο άντρες καθισμένους πλάι-πλάι. Ο ένας από αυτούς είναι ο Μέρβιν και ο άλλος... ο άλλος είναι ένας από τους ανθρώπους της πολιτείας... έ-

νας πολύ γνωστός του. Είναι ο ύπασπιστής της βασίλισσας!

Χωρίς να καλοσκεφθή τί κάνει, σπρώχνει την πόρτα και μπαίνει μέσα. Πίσω του έτοιμάζονται να μπουν και οι φίλοι του, μα τους σταματά ο ξαφνικός έρχομός δυο ανθρώπων που παρουσιάζονται από το ένα μέρος του διαδρόμου. Ώσπου να σηκώσουν τα πιστόλια τους και να πυροβολήσουν, ή πόρτα που μπήκε ο Μπίλ κλείνει. Δοκιμάζουν να την άνοίξουν μα άδικα προσπαθούν... Είναι καλά κλειωμένη. Η γαλάζια φλογίτσα δουλεύει ξανά και λυώνει το σίδερο της κλειδαριάς, μα το δωμάτιο που μπαίνουν είναι έντελώς άδειο... Τί έχει γίνει ο Μπίλ; Ψάχνουν τριγύρω άναποδογυρίζουν τα έπιπλα, άνοίγουν και άλλες πόρτες, μα, όσο κι αν προσπαθούν, οι κόποι τους πηγαίνουν χαμένοι. Ο φίλος τους έχει γίνει άφαντος.

* * *

Μόλις άνοιξε την πόρτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο, ο Μπίλ έτοιμάζεται να πυροβολήση τον Μέρβιν. Δεν προσέχει δίπλα του να δη τί συμβαίνει. Πίσω από ένα παραβάν κρύβεται ένας πελώριος άντρας. Κρατάει στο χέρι του ένα σίδερο και δίνει μια στο άπλισμένο χέρι του Μπίλ, ρίχνοντας του το πιστόλι κάτω. Ώσπου να συνέλθη από το χτύπημα, βρίσκεται δεμένος με τα δυο του χέρια πίσω στην πλάτη,

Οί δυὸ ἄντρες σηκώνονται ἀπὸ τῆ θέσι τους, τὸν παίρνουν ἀνάμεσα τους, ἀνοίγουν μιὰ καταπακτὴ καὶ μπαίνουν σ' ἓνα ὑπόγειο διάδρομο.

Προχωροῦν ἀμίλητοι καὶ σὲ λίγο μπαίνουν μέσα σὲ ἓνα φωτεινὸ δωμάτιο. Εἶναι ἐπιπλωμένο μὲ ὁμορφα ἐπιπλα καὶ μὲ διβλιοθήκες γεμάτες ἐπιστημονικὰ βιβλία. Ἐπάνω σ' ἓνα κρεβάτι εἶναι ξαπλωμένη μιὰ γυναίκα. Εἶναι ἡ Λίντα, ἡ βασίλισσα. Κάποιος βρίσκεται δίπλα της, μὰ, σὰν βλέπει τοὺς δυὸ ἄντρες νὰ μπαίνουν μέσα, σηκώνεται ἀπὸ τῆ θέσι του καὶ τοὺς πλησιάζει. Εἶναι ψηλὸς καὶ χοντρός καὶ βαδίζει μὲ δυσκολία. Τὰ χαρακτηριστικὰ του εἶναι πολὺ γνωστὰ στὸν Μπίλ. Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ ἐχθροῦ του μὲ τὸ σημαδεμένο πρόσωπο. Τοῦ Βάγκ!

Τὸν βάζουν νὰ καθίση σὲ μιὰ πολυθρόνα, ἀφοῦ κλειδώνουν τὴν πόρτα. Ὁ Μπίλ νομίζει ὅτι βλέπει ἓνα τρομερὸ ὄνειρο. Δὲν πιστεύει στὰ μάτια του. Δὲν πιστεύει πὼς βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς πιὸ ἐπικίνδυνους ἐχθροὺς του, στοὺς ἐχθροὺς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητας. Κι' ὁ ὑπασπιστής; Τί ζητάει ὁ ὑπασπιστής; Δίπλα στὸν Μέρβιν;

Ἡ βασίλισσα σηκώνει ἀργὰ τὸ κεφάλι της νὰ τὸν κυττάξῃ. Μόλις τὸν ἀναγνωρίζει, γαρίζει ἀθελά της ἀπὸ τὸ πληγωμένο της στήθος μιὰ πονεμένη κραυγή. Ὁ Βάγκ δὲν μιλάει. Τὸν κυττάζει μονάχα μὲ ἓνα βλέμμα γεμάτο μοχθηρία.

Πρῶτος ἀνοίγει τὰ χεῖλη του ὁ ὑπασπιστής:

— Σοὺ φαίνεται παράξενη ἡ παρουσία μου ἐδῶ, ἀγαπητέ μου Κεραυνέ;

— Πολύ!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπίλ πού ἀρχίζει πιά νὰ καταλαβαίνει πὼς ὁ ἄγνωστος προδότης τῆς βασίλισσας ἦταν αὐτός.

— Τότε νὰ σοὺ ἐξηγήσω ὠρισμένα πράγματα, γιὰ νὰ τὰ κουβεντιάσῃς μαζί μὲ τῆ βασίλισσά σου σὲ λίγο πού θὰ ταξιδεύετε στὸν παράδεισο.

Ἡ Λίντα θέλει κάτι νὰ πῆ, μὰ τῆς προνάει τὸ στήθος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μιλήσῃ.

— Λοιπόν, ἐξακολουθεῖ ὁ ὑπασπιστής, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἀνθρώπων πού καταπατήσαμε τοὺς νόμους τῆς πολιτείας καὶ συμφωνήσαμε μὲ τὸν ἀγαπητό μου φίλο Μέρβιν νὰ κυβερνήσουμε τὸ μικρὸ μας πλανήτη. Ὁ Βάγκ εἶναι τὸ πρωτοπαλλήκαρό μου! Ἐγὼ ἐπρόδισα τὰ μυστικά της, ἐγὼ τὴν πυροβόλησα στὴν τελετὴ τῆς πλατείας, ἐγὼ βοήθησα νὰ τὴν αἰχμαλωτίσουν, ἐγὼ ἔκλεψα τὰ μυστικά τῆς βόμβας! Εἶδες τί ὠραία σοὺ ξέφυγα;

— Εἶσαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν προδοσία σου; τοῦ λέει χωρὶς φόβο ὁ Μπίλ.

— Γιατί νὰ μὴν εἶμαι; Σὲ τρεῖς μῆνες θὰ ἔχω τὴν τρομερὴ βόμβα στὰ χέρια μου. Τότε, ὅποιο κράτος δὲν ὑποταχθῆ στὴ θέλησί μου θὰ ἐξαφανιστῆ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς καὶ πρώτη - πρώτη ἡ ὁμορφὴ πατρίδα σου!

— Έσύ, Μέρβιν, είσαι ευχαριστημένος; ρωτάει τόν ρυτιδωμένο έπιστήμονα.

— Γιατί όχι; τού άπαντά. Για σκέψου σέ τρείς μήνες νά κατέχω τή μισή γή! Μά ύπάρχει ώραιώτερο όνειρο άπό αυτό;

Οί δύο άντρες δίνουν περιήφανοι τά χέρια.

Ο Βάγκ σηκώνεται. Τό πρόσωπό του έχει μιá άγρια άποφασιστικότητα. Ήρθε ή στιγμή τής έκδικήσεως για τόν Κεραυνό, πού τήν όνειρεύεται πολλές μέρες τώρα.

— Ποιόν θάνατο προτιμάς; τόν ρωτάει.

— Δέν με νοιάζει, Βάγκ! Σκότωσέ με όπως θέλεις, όπως σου άρέσει έσένα! Μη-

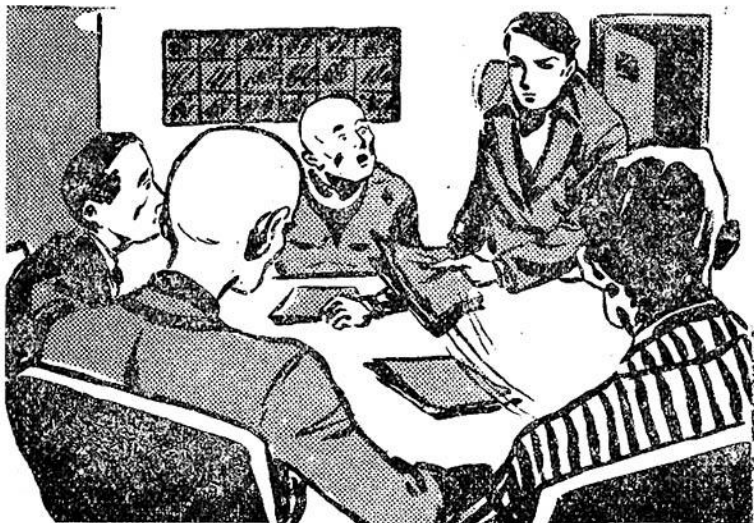
πως νομίζεις πώς θ' άρχίσω τά κλάματα; Ξέρω πώς πεθαίνω για τó καλό τού κόσμου και αυτό μου φτάνει.

Ή βασίλισσα προσπαθει νά σηκωθή άπό τó κρεβάτι της και στο τέλος τó κατορθώνει. Βαδίζει κρατώντας τó στήθος της και στέκεται πλάι στον Μπίλ. Τά μάτια της είναι γεμάτα δάκρυα.

— Θα πεθάνω και γώ μαζί του!, λέει στον Βάγκ. Σκότωσέ μας και τούς δύο!

— Βάγκ, μιλάει τώρα ό ύπασιστης, κανόνισε τó λογαριασμό σου με τούς φίλους σου και έλα νά μάς βρής έπάνω! Σέ περιμένουμε νά τακτοποιήσουμε τά σχέδια.

Λέγοντας αυτά, παίρνει

*Ορμίοι σαν σίφουνας και άρπάζει άπό τó τραπέζι τά χαρτιά.

“Ένα λάσσο πετάγεται ψηλά, ξετυλίγεται σαν φίδι και ή θηλιά τόν πιάνει στό λαιμό.

τόν Μέρβιν και θγαίνουν έξω.
 ‘Ο Βάγκ θγάζει από τί θήκη του τό πιστόλι.

— Μιά στιγμή, νά άποχαι ρετήσω τόν καλό μου φίλο, τόν παρακαλεί ή βασίλισσα και άγκαλιάζοντας τόν Κεραυνό άρχίζει νά τόν φιλή.

‘Ο Βάγκ θιάζεται πολύ και σηκώνει τό πιστόλι του. Τά μάτια του Μπίλ άστράφτουν από μία παράξενη χαρά, λές και δέν φοβάται καθόλου τόν θάνατο...

Η ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΙΣ

Τ ΙΑΤΙ τάχα άστράφτουν τά μάτια του Κεραυνού τη στιγμή που τον άγ-

καλιάζει ή βασίλισσα, δίνοντας του τό στερνό φιλή της ζωής του, ενώ ό Βάγκ σηκώνει τό πιστόλι για νά τόυς στείλη και τόυς δυο συντρόφια στον άδη;

Γιατί τά δεμένα του χέρια είναι τώρα ελεύθερα! Η βασίλισσα κρατούσε στό χέρι της ένα μικρό ξυραφάκι και, τη στιγμή που έκανε πώς τον άγκάλιαζε, του έκοψε τά δεσμά!

‘Ο Βάγκ σηκώνει άργά τό όπλισμένο του χέρι. Χαμογελάει από μία παράξενη χαρά, με τη σκέψι πώς οι δυο έχθροί του, οι πιό μεγάλοι και οι πιό επικίνδυνοι, θά κυλιστούν νε-

κροί μέσα σε ένα δευτερόλεπτο μπροστά στα πόδια του.

Το γέλιο του όμως κόβεται άπτότομα και το πρόσωπό του παγώνει. Ο δεμένος Κεραυνός ξεπετιέται από τη θέση του σαν κουντισμένο ελατήριο και το χέρι του διαγράφει ένα γρήγορο κύκλο στον αέρα. Η γροθιά του, άτσάλι μοναχό, χτυπάει τον Βάγκ στο πηγούνι. Ο θεόρατος άντρας, που δεν έχει ακόμη συνέλθει από το τραύμα του, αφήνει το πιστόλι του να πέσει καταγής και κυλιέται στο πάτωμα. Μια δεύτερη και πιο γερή γροθιά του κλείνει τα μάτια.

Ο Μπίλ παίρνει στην άγκαλιά του τη βασίλισσα, που είναι έτοιμη να λιποθυμήσει από τη συγκίνηση, άρπάζει το πιστόλι του Βάγκ από το πάτωμα και άνοίγει με προφύλαξη την πόρτα. Ο διάδρομος που συναντάει είναι φωτισμένος, μα δεν υπάρχει ψυχή όλογυρά του. Με το δάχτυλο στη σκανδάλη, προχωρεί και φτάνει στο τέλος. Εκεί, διακρίνει δεξιά του μια μικρή ησιμεντένια σκάλια. Αρχίζει να ανεβαίνει ένα - ένα, με προφύλαξη, τα σκαλιά. Το φως όσο πηγαίνει και άπομακρύνεται πίσω του, ενώ έμπρός του αρχίζει το σκοτάδι.

Άνεβαίνει τα άτέλειωτα σκαλιά με τη βασίλισσα πάντα στην άγκαλιά του. Δεν συλλογίζεται τώρα τίποτε άλλο εκτός από τη σωτηρία της. Για που οδηγούν όμως αυτά

τα μεγάλα τα τετράγωνα σκαλιά;

Δεν άργεί να το μάθει. Σε λιγάκι μια πόρτα του κλείνει το δρόμο. Μια βαθειά και σιδερένια πόρτα. Άφίνει τη Λίντα πάνω σ' ένα σκαλοπάτι και, ψαχουλεύοντας με τα χέρια του, προσπαθεί να την άνοιξη. Ο σύρτης που την κλείνει είναι χοντρός και σκουριασμένος. Βάζει όλη του τη δύναμη και στο τέλος κατορθώνει να τον τραθήξη.

Η πελώρια πόρτα άνοίγει και στο άνοιγμά της παρουσιάζεται μπροστά στα μάτια του Μπίλ μια ήσυχη εικόνα των δέντρων του κήπου. Τέτοια άνέλπιστη τύχη δεν την περίμενε ποτέ του! Έτοιμάζεται να γυρίση για να πάρη τη βασίλισσα, όταν άνάμεσα από τους φουντωτους θάμνους φανερώνεται ένα χοντρό και φαλακρό κεφάλι.

Δεν κάθεται να σκεφθή, γιατί και η πιο μικρή σκέψη θέλει χρόνο κι' ό χρόνος θα είναι εις βάρος του. Ορμάει προς τα έμπρός και, ενώ ό άλλος δεν προλαβαίνει να καταλάβη καλά-καλά τί συμβαίνει, υιώθει ένα άτσάλινο χέρι να του σφίγγει σαν βρόχος το λαιμό!

Τα δυο σώματα πέφτουν κάτω και αρχίζουν να κυλούνται στο χώμα. Ο θόρυβος αυτός είναι πολύ επικίνδυνος για τον Μπίλ. Έλευθερώνει το δεξιο του χέρι, σφίγγει τα δάχτυλά του και η τρομερή του γροθιά μπαίνει πάλι σε ένεργεια. Ο άνθρωπος, που

τὸ κρανίον του μοιάζει σὰν φωτεινὸ λαμπιόνι μέσα στὸ σκοτάδι, βγάζει ἕνα βογγητὸ καὶ μένει ἀκίνητος.

Σὰν αἴλουρος τώρα ὁ Μπίλ μὲ ἕνα πήδημα δρίσκειται κοντὰ στὴ βασίλισσα. Τὴν ἀρπάζει στὰ χέρια του καὶ σὲ λίγο χάνεται κάτω ἀπὸ τὶς σκιῆς τῶν χαμηλῶν δέντρων. Πηγαίνει πρὸς τὴ σκάλα, ποὺ ἔχει ἀφίσει ἡ Πόλα στὸν τοῖχο. Οὔτε καταλαβαίνει πότε τὴν ἀνεβαίνει. Βρίσκεται στὴν κορυφὴ τῆς μάντρας καί, πατώντας πάνω στὶς πέτρες, ποὺ εἶχαν σωριάσει πιὸ πρὶν μὲ τὸ Λούντι, κατεβαίνει κάτω.

Τὰ πόδια του λές καὶ ἔχουν φτερά. Τρέχει καὶ φτάνει κοντὰ στὸν Τόμ καὶ στὴν ἀναίσθητη Πόλα. Ὁ φίλος του κοιμάται. Γιὰ πρώτη φορὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἄρχισε ἡ παράξενη περιπέτειά τους, βρίσκει καιρὸ νὰ κοιμηθῆ μὲ τὴν ἡσυχία του, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἔχουν μπλέξει σὲ ἕναν ἀγῶνα ζωῆς καὶ θανάτου.

Ὁ Μπίλ τοῦ τραβᾷ τὰ μαλλιά γιὰ νὰ τὸν ξυπνήσει.

— Τόμ! Ζύπνα, Τόμ!

— Τί συμβαίνει; κάνει μέσα στὸν ὕπνο του ἐκεῖνος.

— Ζύπνα ἀμέσως!

— Ἀφίστε με ἡσυχο! Δὲν ἔχει σχολεῖο σήμερα, εἶναι Κυριακή!

Νομίζει πὼς δρίσκειται στὸ σπῆτι του!

— Ἀφίσε τον!, ἐπεμβαίνει ἡ βασίλισσα καὶ ἀπλώνει μὲ συμπόνια τὸ χέρι τῆς νὰ χαϊδέψῃ τὴν ἀναίσθητη Πόλα

ρωτώντας τὸν Μπίλ νὰ μάθῃ τί ἔχει.

— Καὶ γὰρ δὲν ξέρω, τῆς ἀπαντᾷ ἐκεῖνος. Πρέπει ὁ μὴς νὰ ξυπνήσῃ ὁ Τόμ μὴπως σὰς συμβῆ τίποτε ἀπρόοπτο. Ἐγὼ θὰ ξαναγυρίσω μέσα νὰ βρῶ τὸ Λούντι.

— Μὴ φοβάσαι, τὸν καθησυχάζει. Ἄν πλησιάσῃ κανεὶς, τὸν πυροβολῶ μονάχη μου. Ἀφίσε τὸ καυμένο τὸ παιδί νὰ χορτάσῃ μιὰ φορὰ κι' αὐτὸ τὸν ὕπνο του!

Ὁ Μπίλ τοὺς ἀφίνει καὶ τοὺς τρεῖς καὶ τρέχει ξανά γιὰ νὰ μπῆ στὸ ἐργοστάσιο. Ἀνεβαίνει στὴ μάντρα καὶ πηδαί ἀθρόμβια στὸν κῆπο. Προσανατολίζεται εὐκόλα καὶ βρίσκει τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα ποὺ ὀδηγεῖ στὰ ὑπόγεια. Ἐχει νὰ λογαριασθῆ ἐκεῖ κάτω μὲ τοὺς δυὸ μεγάλους ἐχθρούς τῆς ἀνθρωπότητος. Μὲ τὸν Μέρβιν καὶ τὸν ὑπασπιστὴ τῆς βασίλισσας, ποὺ καταστρώνουν τὰ τρομερὰ τους σχέδια γιὰ νὰ κατακτήσουν ὅλη τὴ γῆ!

Κατεβαίνει τὰ σκαλιά, ἀφοῦ προηγουμένως δένει γερά, καὶ φιμώνει τὸν ἀναίσθητο ἐχθρό του, κρῦβοντάς τον κάτω ἀπὸ τὴ σκιὰ ἐνὸς θάμνου. Ἐχει χάσει τὰ ἴχνη τοῦ Λούντι καὶ τοῦ δημοσιογράφου, μὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ ζητήσῃ νὰ τοὺς βρῆ. Θέλει νὰ μὴ χάσῃ τὰ ἴχνη τοῦ Μέρβιν καὶ τοῦ ὑπασπιστῆ, ποὺ βρίσκονται αὐτὴ τὴ στιγμή στὰ ὑπόγεια.

Φτάνει στὸ φωτισμένο διάδρομο καὶ μπαίνει στὸ δωμάτιο ποὺ βρίσκεται ὁ Βάγκ. Εἶ-

ναί ακόμη αναισθητός. Θα μπορούσε να τον σκοτώσει μια χαρά, μα ο Μπίλ δεν είναι δολοφόνος. Υπερασπίζει μονάχα τον εαυτό του και, αν φέρνεται με σκληρότητα, το κάνει για το καλό και τη σωτηρία του κόσμου.

Άφινει το Βάγκ στην οικτρή του κατάσταση και βγαίνει ξανά στο διάδρομο, όταν μια φωνή από τη γειτονική πόρτα τον κάνει να στρέψει προς τα εκεί την προσοχή του. Γονατίζει και κυττάζει από την κλειδαρότρυπα.

ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΤΗΣ ΒΟΜΒΑΣ

Η ΣΚΗΝΗ που βλέπει κάνει την καρδιά του να θέλη να πεταχτεί από το στήθος του! Γύρω από ένα μικρό τραπέζι, βρίσκονται καθισμένοι ο Μέρβιν, ο υπασπιστής και πέντε άνθρωποι ακόμη. Έχουν σκύψει στο τραπέζακι και κυττάζουν κάτι χαρτιά. Το βλέμμα του τρελού επιστήμονα λάμπει από μια παράξενη χαρά.

—Μέσα σε τρεις μήνες, αν εργαστούμε μέρα νύχτα χωρίς διακοπή, θα την έχουμε έτοιμη στα χέρια μας!, λέει και χτυπάει με ένθουσιασμό τα χέρια του. Τα σχέδια είναι τόσο απλά που δεν βρίσκουμε κανένα εμπόδιο τώρα πιά. Πρέπει να έχουμε μονάχα το νου μας να μη μάς πάρη είδησι ή άστυνομία. Ο μικρός έχθρος μας ο Κεραυνός και η Λίττα ταξιδεύουν αυτή τη στιγμή για τον παράδεισο!

— Πού να ξέρουν — πετάγεται τώρα ο υπασπιστής — οι κυβερνήτες της γης, που κοιμούνται ήσυχα-ήσυχα στα κρεββατόκρια τους, ότι μέσα σε τρεις μήνες θα ανατείλη μια παγκόσμια αυτοκρατορία με δυο αυτοκράτορες...

Τα λόγια του σκεπάζονται από τα γέλια και τα χειροκροτήματα των άλλων πέντε συντρόφων τους. Οι δυο από αυτούς ανήκουν στην ύπογεια πολιτεία και οι τρεις είναι Αμερικανοί.

«Καιρός είναι πια να δράσω! αποφασίζει ο Μπίλ. Πώς όμως; Να τους απειλήσω με το πιστόλι μου; Θα περάσει αρκετή ώρα ώσπου να πλησιάσω το τραπέζι και να πάρω τα σχέδια και, μέσα σ' αυτό το διάστημα, μπορεί να μου συμβή τίποτε. Όχι, πρέπει να ανοίξω την πόρτα και να αρπάξω τα χαρτιά προτού προλάβουν να συνέλθουν από το ξάφνιασμά τους. Ο δρόμος για να δω ξέω μου είναι ανοιχτός!». Η τύχη βοηθάει τους τολμηρούς... Αυτή τη στιγμή παίζεται η ζωή και η ήσυχια του κόσμου... Δεν πρέπει να διστάσω ούτε να άργοπορήσω. Όλα εξαρτώνται από το θάρρος μου.»

Χωρίς να σκεφθή τίποτε άλλο, στρίβει το πόμολο της πόρτας, την ανοίγει απότομα και, πριν προλάβουν οι έχθροί του να γυρίσουν τα κεφάλια τους για να δούν τι συμβαίνει, όρμαιο σαν σίφουνας, και σαρώνει με τα δυο του χέρια τα χαρτιά από το τραπέζι.

— Τὰ σχέδια! Ἡ βόμβα! Ὁ Κεραυνός!... οὐρλιάζει ὁ Μέρβιν καὶ τραβάει τὸ πιστόλι του.

Εἶναι ἀργὰ ὅμως τώρα. Ὁ Μπιλ, σφίγγοντας τὰ χαρτιά στὴν ἀγκαλιά του, ἀνεβαίνει κιόλας γοργὰ τὰ σκαλιά. Ἡ σκέψι του τοῦ φλογίζει τὸ κεφάλι. Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτό του σὰν μεθυσμένο. Τοῦ ἔρχεται νὰ τρελλαθῆ ἀπὸ τὴ χαρά του καὶ τὰ χεῖλη του ἀνοίγουν νὰ ποῦν δυὸ-τρεῖς λεξούλες σὰν προσευχὴ στὸ Θεό, ποῦ τὸν βοήθησε νὰ πάρῃ τὰ τρομερὰ σχέδια τῆς βόμβας ἀπὸ τὰ χέρια ἐνὸς τρελλοῦ ἐπιστήμονα καὶ μιᾶς συμμορίας, ποῦ τὴν ἀποτελοῦν ληστές καὶ δολοφόνοι.

— "Ἄλτ! Μείνε στὸν τόπο!

Ἡ φωνὴ τὸν ξαφνιαίνει! Μέσα στὸν θρίσμιβό του δὲν περιμένει τὸν ἐχθρό του νὰ φανερωθῆ ἀπὸ δεξιά του. Τὸ πιστόλι εἶναι ἔτοιμο ἀκόμη στὸ χέρι του. Τὸ γυρίζει καὶ πυροβολεῖ στὴν τύχη. "Ἐνα θανάσιμο καὶ πνιγμένο βογγητὸ τοῦ σβύνει κάπως τὴν ἀγωνία. Οἱ σφαίρες του θῆκαν τὸν ἐχθρό του μέσα στὸ βαθὺ σκοτάδι. Τὴν ἴδια στιγμή ὅμως μιὰ σφαῖρα τὸν χτυπάει ξυστὰ στὸ στήθος. Νοιώθει κάτι σὰν κάψιμο, ἐνῶ τὸ αἷμα τρέχει καὶ τοῦ ποτίζει τὰ ρούχα.

Ἡ σκέψι μέσα σ' αὐτὸν τὸν κίνδυνο γίνεται καθαρὴ. "Ἀν καθῆσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τοὺς ἐχθρούς του μέσα στὸ σκοτάδι, θὰ τὴν ἔχῃ ἄσχημα. Πρέπει νὰ φύγῃ ὅσο πιὸ γρήγορα μπορεῖ, νὰ ἀπομακρυνθῆ ἀπὸ

τὸ ὑπόγειο, ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο, νὰ ἀφήσῃ τὰ χαρτιά μὲ τὰ μυστικά τῆς βόμβας κοντὰ στὴ βασίλισσα, κι' ἔπειτα νὰ γυρίσῃ πίσω γιὰ νὰ βρῆ τοὺς συντρόφους του.

Μ' ὄλο τὸ σκοτάδι, πηδάει δυὸ καὶ τρία σκαλιά μαζί. Φτάνοντας στὴν πόρτα, ἀνασαίνει μὲ ἀνακούφισι. Πετιέται πρὸς τὸν κήπο καὶ σφίγγοντας τὰ χαρτιά τῆς βόμβας στὸ στήθος του, ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνῃ τὴ σκάλα τῆς μάντρας. Ὁ ἰδρώτας ποῦ χύνεται ποτάμι ἀπὸ τὸ σῶμα του, μαζί μὲ τὸ αἷμα τῆς πληγῆς του στὸ στήθος, τοῦ βρέχουν τὰ ρούχα. "Ἐχει λαχωνιάσει καὶ ἀνασαίνει βαρειά. Μετράει μὲ τὸ βλέμμα του τὴν ἀπόστασι· ποῦτὸν χωρίζει ἀπὸ τὴ βασίλισσα καὶ τοὺς φίλους του. "Ἄν φτάσῃ ὡς ἐκεῖ ἡ βόμβα εἶναι πάλι δική τους. Δὲν μένει τίποτε ἄλλο πιά παρὰ νὰ συγκεντρωθοῦν ὄλοι μαζί ὅσο εἶναι νύχτα καὶ νὰ φτάσουν στὴν παραλία, κοντὰ στὸ ὑποβρύχιο ποῦ θὰ τοὺς φέρῃ στὴ μακρινὴ καὶ ὑπόγεια πολιτεία.

Ἀνεβαίνει στὴ μάντρα καὶ ἀπλώνει τὸ πόδι του γιὰ νὰ τὸ στηρίξῃ στὶς πέτρες. Εἶναι τώρα πιά ἐλεύθερος, μπορεῖ νὰ τρέξῃ χωρὶς δυσκολία ὡς τὴ βασίλισσα γιὰ νὰ τῆς παραδώσῃ τὸ μυστικὸ τῆς βόμβας. Πόσο γελιέται ὅμως! Ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ κήπου, ἕνα λάσσο πετάγεται ψηλὰ, ξετυλίγεται σὰν φίδι· καὶ ἡ θηλειὰ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ λαιμό! Νοιώθει τὸ σκοινὶ νὰ τοῦ σφίγγει

τὸ λαιμὸ καὶ παγώνει τὸ αἷμα του. Ἡ σκέψι του τρέχει ἀμέσως στὰ χαρτιά που κρατεῖ. Τὸς δίνει ἓνα πέταμα πρὸς τὰ ἔξω, τῆ στιγμῆ ἀκριβῶς που τὸ σκοινὶ τὸν τραβάει με δύναμι καὶ τὸν ρίχνει πρὸς τὸν κήπο.

Πέφτει ἀπὸ τόσο ψηλὰ ἐπάνω σὲ ἓνα θάμνο καὶ χτυπάει ἄσχημα. Τοῦ φαίνεται γιὰ μιὰ στιγμῆ πὼς θὰ χάσει τὶς αἰσθήσεις του καὶ προσπαθεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὸν ἑαυτὸ του. Τὸ πιστόλι του ἔχει πεταχτῆ μοικριά, ἐνῶ ἓνα χέρι τοῦ ξεσφίγγει τῆ θηλειὰ καὶ τὸν σηκώνει ὄρθιο.

— Που εἶναι τὰ χαρτιά!

Ἡ φωνὴ του μοιάζει σὰν μουγγρητό. Εἶναι ἓνας ψηλὸς καὶ γεροδεμένος Ἀμερικανὸς ἀπὸ τῆ συμμορία τοῦ Μέρβιν. Δίπλα του στέκει ἓνας ἄλλος με τὸ πιστόλι στὸ χέρι.

— Τί ἔγιναν τὰ χαρτιά; ξαναμουγγρίζει ὁ ἐχθρὸς του καὶ σηκώνει τὸ πιστόλι του.

— Ἐπάνω στὴ μάντρα!, τοῦ ἀπαντᾷ ὁ Μπίλ.

Ὁ ψηλὸς ζυγίζει τὸ ὕψος τῆς μάντρας με τὸ βλέμμα του.

— Πὼς ἔφτασες ὡς ἐκεῖ πάνω;

Σηκώνει τὸ χέρι καὶ τοῦ δείχνει πρὸς τὸ μέρος τῆς σκάλας που βρίσκεται κρυμμένη στὰ δέντρα.

— Τί εἶναι ἐκεῖ;

— Μιὰ σκάλα.

Ὁ ψηλὸς τρέχει ἀμέσως νὰ τὴν βρῆ. Φάχνει γιὰ λίγο κι' ἐπειτα ἀρχίζει νὰ ἀνεβαίνει. Ὁ Μπίλ ζυγίζει με τὸ μάτι τῆ

δύναμι τοῦ ἐχθροῦ του που τὸν ἀπειλεῖ μετὸ πιστόλι. Θὰ μπορούσε νὰ τὸν κἀνῃ με τὸ πρῶτο καλά. Ἐτοιμάζεται νὰ κἀνῃ μιὰ κίνησι, μὰ ὁ ἄλλος τὸν παίρνει ἀμέσως εἶδησι καὶ πλησιάζοντάς τον τοῦ καρφώνει τὸ πιστόλι στὸ στήθος.

— Με τὴν παραμικρὴ κίνησι σὲ σκοτώνω σὰν σκυλί!

Ὁ Μπίλ γελάει ἀπὸ μέσα του. Τώρα που ὁ ἐχθρὸς του τὸν πλησίασε τόσο κοντά, δὲν τὸν νοιάζει. Εἶναι βέβαιος πὼς θὰ τὸν ξαφνιασῃ.

Βλέπει τὸν ἄλλο νὰ σκαρφαλώνῃ στὴ μάντρα. Πρέπει αὐτῆ τῆ στιγμῆ νὰ δράσῃ. Ἄν ἀργήσῃ γιὰ λίγο, δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ κἀνῃ τίποτε. Ὁ ἀντίπαλός του τοῦ προσέχει τὰ χέρια. Ὁ Μπίλ ὁμως ξέρει πολλὰ κόλπα. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ κινήσῃ τὸ χέρι του γιὰ νὰ τὸν ρίξῃ κάτω.

Ξαφνικά, σηκώνει με δύναμι τὸ γόνατό του καὶ τὸν χτυπάει στὸ στομάχι, στρίβοντας ἀπότομα τὸ κορμί του ἀριστερὰ δὲ γιὰ ν' ἀποφύγῃ τῆ σφαῖρα. Ὁ ἀντίπαλός του προφταίνει καὶ πυροβολεῖ, μὰ ἡ σφαῖρα του χτυπάει στὶς πέτρες τοῦ τοίχου. Δὲν προλαβαίνει νὰ ξαναπατήσῃ τῆ σκανδάλη, γιατί πιὸ γρήγορη ἢ γροθιά τοῦ Κεραυνοῦ τὸν ἀφοπλίζει καὶ τὸν ρίχνει ἀναίσθητο στὸ χῶμα.

Ὁ ἄλλος ἀπὸ ψηλὰ βλέπει τῆ σκηνῆ που ἐκτυλίσσεται μπροστά του καὶ σηκώνοντας τὸ πιστόλι του εἰτοιμάζεται νὰ πυροβολήσῃ. Ὁ Κεραυνὸς ὁμως, μαντεύοντας τὸν κίνδυ-

νο που τον απειλεί, παίρνει ά- μέσως θέσι πίσω από ένα θά- μνο. Σηκώνει κι' αυτός τώρα το πιστόλι του για να πυρο- βολήσει, μα δεν προφταίνει. 'Ο έχθρός του μπροστά στον κίνδυνο που τον απειλεί, μην έχοντας άλλον τρόπο σωτηρί- ας, πηδάει κάτω από την μάν- τρα, ακριβώς πάνω στο μέρος που έχουν πέσει τα χαρτιά!

«Θά βρή τα χαρτιά!» συλ- λογίζεται ο Μπίλ με μιá λα- χτάρα φόβου και αγωνίας. Χω- ρίς να χάση καιρό ανεβαίνει τη σκάλα και σηκώνει άργά- άργά τὸ κεφάλι του από τὸ ὕ- ψος τῆς μάντρας. Βλέπει τῆ σιλουέττα του ἀντιπάλου του νὰ τρέχει μέσα σὸ μισοσκότα- δο καὶ ν' ἀπομακρύνεται.

Ἡ ἀγωνία του γίνεται τώ- ρα τρέλλα σωστή! Ἄν τοῦ ξε- φύγη, ἂν τοῦ κρυφῆ καὶ τοῦ χαθῆ μέσα σὸ σκοτάδι; Τὰ χαρτιά δὲν εἶναι πιὰ σὸ μέ- ρος που τὰ ἔχει ρίξει! Τὰ ἔ- χει πάρει μαζί του.

Μ' ὄλο που τὸν πονά ἡ πλη- γή του καὶ ὄλα του τὰ μέλη, ἀφίνει τὸ σῶμα του ἐλεύθερο καὶ πέφτει κάτω. Τὸ βλέμμα του διακρίνει τῆ σκοτεινὴ φι- γούρα τοῦ έχθρου του νὰ ἀπο- μακρύνεται μὲ ταχύτητα.

Νομίζει πὼς δὲν τρέχει ἀλ- λά πετάει. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ έχθρός του. Τὸν βλέπει νὰ

μπαίνει μέσα στὰ δέντρα καὶ τοῦ ἔρχεται νὰ κλάψη ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του...

Ἐπαρ' ὄλα αὐτὰ δὲν χάνει τὸ θάρρος του. Φτάνει σὸ δά- σος καὶ στήνει τὸ αὐτί του. Δὲν ἀκούγεται οὔτε θρόϊσμα, οὔτε τίποτα.

«Ἐχει κρυφῆ καὶ μὲ περι- μένη νὰ μπῶ καὶ γὼ μέσα» συλλογίζεται. «Θέλει νὰ μοῦ στήση παγίδα! Πὼς θὰ γίνῃ νὰ τὸν ἀνακαλύψω; Κι' ἂν ἔ- χει προχωρήσει ἀρκετὰ καὶ δὲν ἀκούσω τὰ ἴχνη τῶν θήμα- των του;»

Τοῦ ἔρχεται μιὰ σκέψη. Νὰ ζυπνήση τὸν Τόμ γιὰ νὰ τὸν βοηθήση. Τί βοήθεια ὅμως μπορεῖ νὰ τοῦ προσφέρῃ ὁ Τόμ; Ὡσπου νὰ τρέξη καὶ νὰ τὸν ζυπνήση θὰ εἶναι πιὰ ἀρ- γά.

Ἀποφασίζει νὰ τὰ παίξῃ ὄλα γιὰ ὄλα καὶ νὰ μπῆ κι' αὐτὸς μέσα σὸ δάσος. Ἄν εἶναι νὰ σκοτωθῆ, ἂς σκοτω- θῆ. Δὲν τοῦ μένει τίποτε ἄλλο νὰ κάνῃ. Τὸ σκοτάδι καὶ οἱ σκιῆς τῶν δέντρων τὸν δέχον- ται στῆ σιωπηλῆ τους ἀγκα- λιά. Ἀπλώνει τὰ χέρια γιὰ νὰ παραμερίσῃ τὰ κλαδιά, ἐνῶ τὸ πιστόλι του εἶναι ἔτοιμο καὶ τὸ αὐτί του προσπαθεῖ νὰ ξεχωρίσῃ καὶ τὸν παραμικρὸ θόρυβο...

ΤΕΛΟΣ

Κείμενο: ΠΟΤΗ ΣΤΡΑΤΙΚΗ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

Κ Ε Ρ Α Υ Ν Ο Σ

ΠΑΡΑΞΕΝΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΓΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22 ♦ 'Αριθ. 7 ♦ Τιμή δραχ. 2

Οικονομικός Δ/ντής: Γεώρ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Στέλιος 'Ανεμοδουράς, 'Αθηνών
καί Φιλελλήνων, 'Ανω 'Ηλιούπολις. Προϊστάμενος Τυπο-
γραφείου: 'Αν. Χατζηθασιλείου, 'Αμαζόνων 25, Καλλιθέα.

Στό τεύχος 8 που κυκλοφορεί την έρχόμενη έβδο-
μάδα με τόν τίτλο:

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ό πόλεμος τών ήρωϊκών παιδιών για τή σωτηρία του
κόσμου καταλήγει σέ μιάν θριαμβευτική νίκη, που χαρι-
ζει στήν ανθρωπότητα τήν ειρήνη και τήν εύτυχία!

Σέ δυό έβδομάδες

ΤΗΝ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ, 4 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

στη θέση του «Κεραυνού» που τελειώνει με τόν 8 τεύ-
χος του, κυκλοφορεί ένα νέο ανάγνωσμα, που θα αφή-
ση εποχή:

Ο ΜΙΚΡΟΣ

ΜΠΟΥΡΛΟΤΙΕΡΗΣ

Είναι ή καταπληκτική ιστορία ενός ήρωϊκού 'Ελ-
ληνόπουλου, που στόν καιρό τής τουρκοκρατίας, πο-
λέμησε όσο κανένας άλλος εναντίον τών Τούρκων τυ-
ράνων! Πρόκειται για ένα παιδί, που με τόν καράβι
του σκορπίζει τόν τρόμο στόν τουρκικό στόλο και που
δέν διστάζει νά μπη άκρμα και στό παλάτι του Σουλ-
τάνου για νά σώση μιάν 'Ελληνοπούλα!

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ ΤΟ ΓΚΟΚ;
ΤΙ ΠΑΕΙ ΝΑ ΚΑΝΗ;

ΤΡΙΑ ΧΤΥΠΗΜΑΤΑ
ΣΗΜΑΙΝΟΥΝ ΘΑΝΑΤΟ!
ΕΝΑ...

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΑ Ο ΚΑΕΓΚΑ ΕΙΧΕ
ΞΕΜΠΕΡΔΕΥΕΙ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΙΘΗΚΟΥΣ.

ΓΡΗΓΟΡΑ! ΑΚΟΥΣ
ΤΟ ΓΚΟΚ ΤΟΥ
ΘΑΝΑΤΟΥ! ΕΙΝΑΙ
ΑΥΤΟΣ! ΤΡΕΞΕ
ΓΡΗΓΟΡΑ!

ΕΝΝΟΙΑ ΣΟΥ!
ΔΕΝ ΘΑ ΠΡΟΛΑ-
ΒΗ ΝΑ ΣΚΟΤΩΣΗ
ΑΛΛΟΝ!

ΣΑΝ ΣΑΪΤΑ ΤΡΕΧΕΙ Ο ΛΕΥΚΟΣ ΘΕΟΣ
ΚΑΙ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΕΙ ΤΟ ΦΟΝΗ. Ε-
ΚΕΙΝΟΣ ΟΜΩΣ, ΕΧΕΙ ΚΙ' ΟΛΑΣ
ΧΤΥΠΗΣΗ ΤΟ ΤΡΙΤΟ ΧΤΥΠΗ-
ΜΑ!